Jan.
Rev.J.W.Van Weelden
17 Tweedsmuir Ave. E.
Chatham, Ont.

APRIL 8, 1971 — No. 999
26th YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail. Registration number 0-0451.

The angel spoke to the women. 'You must not be afraid,' he said. 'I know you are looking for Jesus who was nailed to the cross. He is not here: he has risen, just as he said. Come here and see the place where he lay. Quickly, now, go and tell his disciples: He has been raised from death, and now he is going to Galilee ahead of you: there you will see him!' Remember what I have told you.'

The eleven disciples went to the hill in Galilee where Jesus had told them to go. When they saw him they worshipped him, even though some of them doubted. Jesus drew near and said to them:

'I have been given all authority in heaven and on earth. Go, then, to all peoples everywhere and make them my disciples: baptize them in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, and teach them to obey everything I have commanded you. And remember! I will be with you always, to the end.'

Calligraphy by Mr. H. J. Vandermaas, Galt, Ont.

What killed Jesus Christ?

by REV. WAYNE GRITTER

What killed Jesus Christ? That's right, **what.** We know **who** killed Jesus Christ. The answer to **who** is easy: the chief priests, the multitude, Judas, Pontius Pilate, the soldiers, killed him. We killed him — that's who.

But to ask **what** is to look for that quality of spirit, that evil common to all, which put him on the cross. It is the important question. Let us search Scripture for its answer. Let us limit our search to chapters two and three of the gospel according to Mark. There are six incidents recorded in these chapters which provide a clue to our question.

- In Mark 2:1-12 Jesus forgives the sins and heals the body of the paralyzed man who was let down through the roof by his friends. The scribes and pharisees accused him of "playing God" because only God can forgive sins.
- In Mark 2:13-17 Jesus goes to the home of Levi for dinner after He called him to be his disciple. Publicans and other disreputable folk were present at this dinner. The scribes and pharisees questioned his association with such people and Jesus responds by saying, "I came not to call righteous people to repentance, but sinners."
- In Mark 2:18-22 the scribes, pharisees, and the disciples of John the Baptist wondered why Jesus and his disciples did not fast according to the current rules and regulations. Jesus responds by saying that you don't put new wine into old wine-skins or new patches on old garments.
- In Mark 2:23-28 Jesus and His disciples are recorded as having picked grain on the Sabbath while they hungrily walked through the grain field. The scribes and pharisees accused him and his group of breaking the Sabbath-commandments. He says, "The Sabbath was made for man, and not man for the Sabbath."
- In Mark 3:1-5 Jesus heals the withered hand of a man. He does it on the Sabbath in the synagogue. Naturally He provoked the usual opposition and responds to that opposition by saying, "Is it lawful on the Sabbath to do good or to kill?"
- Then, again, in Mark 3:7:30, Jesus' healing-treatment of "demon-possessed" people is recorded. He is accused of being in control of Beelzebub the "prince of demons." He retorts by saying, "How can Satan cast out Satan?"

Six reactions by Jesus. Six reactions by the scribes and pharisees. Six re-reactions by Jesus. Within these six situations lie the clues that answer the question, "What killed Jesus Christ?" In the middle of these conflicts we read, "And the pharisees went out, and immediately held counsel with the Herodians against him, **how to kill him.**" The key to His death lies here. Let us look further for our answer.

There is something obviously similar in the six incidents which surround the decision of the authorities to kill Jesus. Each time the scribes and pharisees react — never the little guy, the common man, the average working class "slob". Always the higher class, the educated, professional people representing organized religion react negatively to Jesus. The righteous, smart, pious people are consistently turned off by the work of Jesus.

In each of the six incidents Jesus also goes against the existing, prevailing tradition of the current religious and social establishment. He is, as far as the scribes and pharisees are concerned, deliberately knocking the current belief and behaviour patterns of that community of faith. And . . . they are correct. Observe:

He forgave sins.
They said that only a distant God could do that and then only through the existing set-up of priests and through sacrifices. He forgave the sins of the paralytic and questioned their idea of God and their process of forgiveness.

He associated with the unclean.
He cavorted with the local outcasts and therefore broke apart their system of caste and segregation. Levi's house, on the other side of the tracks, was not the place to party. He partied there.

He ignored traditional procedures.
Jesus would not fast and eat the right way and he undercut the laborious systems of religious etiquette that allowed scribes and pharisees to keep people off balance.

He broke the law of Moses.
The sabbath was the foundation of their life and faith. The legal system that they had concocted around it he destroyed by eating corn and by unwithering a withered hand on the Sabbath.

He established a popular movement.
He created a following of people from the ranks of the demon-possessed, and as far as they were concerned (i.e. the scribes and pharisees), He was disturbing law and order. If law and order was disturbed by bringing the "nuts" from the hills, then the Roman government would blame them.

This was the problem. But does this warrant the death of Jesus? Perhaps. But if we look further in these six incidents the answer to the question, "What killed Jesus Christ?" will begin to show. Are you ready?

The paralytic — that man was His concern. He forgave and healed him.

The people — He was interested in Levi and all those lonely, rejected, ostracised bums, prostitutes, and publicans at his home.

The disciples — He wanted these simple men to enjoy His love and fellowship in a direct, healing way, and did not want it to be institutionalized by means of fasting, hand washing, and religious game-playing.

Man — "The sabbath is made for man and not man for the sabbath," he said. He meant it. He wanted man to be free to love God's world and creation and not to be a victim of it.

The withered hand - man — So what if it was the Sabbath and he was in the synagogue. That man needed Him. He healed, because a man had "fallen in the ditch."

The demon-possesd — These people, consigned to the hills, broke Christ's heart. No one wanted them. Nobody cared for them. They were His kind of people, and So He heals them and brings them into the human race, into His family, into God's family.

He was the love of God in action against evil, guilt, pollution and destruction of human sin and disease. He was not interested in things, traditions, procedures, practices, patterns, and all that jazz. He, for God, as God, was interested in **people.**

What killed Jesus Christ? **That!**

The diabolical, festering, damnable, prevalent, popular **inhumanity** of the people who opposed Him — which could not stand his concern and love-killed Jesus Christ. That inhumanity in which those who opposed him didn't give a damn about people, paralytics, publicans, disciples, withered hands and demon-possessed. That was the "hardness of heart" (vs. 5) which killed Him.

They were interested in things, traditions, laws, practices, patterns, procedures, theologies, "church structures", beauty, orderliness, consistency, dress, ritual, culture, religion, and themselves. They were not interested in **people.**

They could not stand to see the reverse: to see a man for men.

(Continued on page 2)

The effective witness of cartoon tracts is no joke

This story begins in the summer of 1968.

For it was then that the Back to God Tract Committee — long-time publishers of "regular" Gospel tracts — had a vision to try to reach the nation's youth by using "far-out," "mod," or "hippie"-styled tracts which would carry powerful evangelical messages.

Their first step was to commission Robert Jensen — one of the country's foremost Gospel cartoonists — to prepare two dozen tracts. Jensen was given carte blanche. The Committee's only stipulation: the tracts had to communicate the Gospel, in a meaningful way, to unchurched youth. (A mighty tall order!)

Jensen's first renderings caused the Committee to swallow collectively. They weren't quite prepared for Jensen's frantic characters and his zappy language. But they were prepared for Jensen's messages. He had captured the very essence of the Gospel and translated it into the most modern of idioms and social parables.

Assured in their own minds that the **content** was right, the Committee next chose a panel of college students to see if the frenzied **form** was right . . . since not a person on the Committee could vouch for that! There really was a generation gap!!

When the students were unanimous in their praise and approval, the Committee lost no time in going to press. Over 15,000 copies of each tract were printed.

But then the question was, "what do we do with them?"

There was a real division of opinion. Some Committee members advocated selling the tracts to Christian bookstores. Others suggested using the same distributors who used the Committee's "regular" tracts. Still others wanted to advertise the availability of the tracts in various evangelical publications or Christian youth magazines.

Finally the Committee decided to present their distribution problem to an impartial advertising agency which had had experience in religious promotions. They contacted Stevens, Inc. of Grand Rapids, Michigan and outlined their problems and goals to Donald H. Bratt, account executive.

Bratt suggested using the daily newspapers published by the students of the nation's largest secular colleges and universities. "If you're trying to evangelize the unchurched youth, go where you'll find the largest number of them," he rationalized.

And so in late 1968, a little one column by 5" ad started to appear in 28 large circulation college newspapers. The ad read: "Make the tract team. No experience needed." A coupon offered to "send samples of cartoon Gospel tracts that really turn on the 'Now Generation." And, to the Committee's amazement, over 150 coupons were received from colleges all across the country. The first seeds were sown. And soon, youthful tract couriers were quietly placing tracts in dormitories, libraries, study halls and dining rooms.

The Back to God Tract Committee, which adopted the name Back to God Tract "Team" when advertising to the students, decided to repeat their college newspaper promotion in the Fall of 1969. Another small ad was prepared with the headline: "Hey Christian, do your thing." It ran in the same group of college newspapers as the first ad . . . and produced over 200 responses.

After reviewing and analyzing the results of the first two ads, Bratt felt that his first ad's appeal was too general, and that the second was too specific. "We may have scared some kids with the direct challenge to their Christianity. 'Hey Christian' probably would have registered well in the newspapers of various denominational colleges. But that's not the environment to which the "Tract Team" was committed. They wanted to make inroads at the places where American youth stands at the crossroads. So we decided to produce an ad which encompasses the entire thrust of the Gospel: "the offer of Jesus' love."

The third ad, which ran up to four times in each of the original 28 student newspapers during the '70-'71 term was headlined: "Jesus loves you. Pass it on." To date, (February 15, 1971) it has drawn over 800 responses with requests for free samples still arriving every day!!

According to the Back to God Tract Committee, some of these respondents are carry-overs from the original group of students of three years ago. Others are merely curiosity seekers, naturally. But an impressively large number of the youthful Back to God Tract "Team" purchase the tracts and have re-ordered them again and again.

And so the Word goes forth in institutions many of which are openly anti-Christian. Yet who is to count eternity's harvest, begun frantic, but whose message offers abiding peace!

What killed Jesus Christ?

(Continued from page 1)

So, from the depths of their inhumanity they ground the teeth of their hearts in fury.

Could they kill the paralytic?

Could the kill Levi, his friends?

Could they kill the disciples?

Could they kill the grain field?

Could they kill the man with two good hands?

Could they kill the un-demon-possesed people celebrating in the market place?

Could they kill these people?

No!

But they could kill Man. They could kill The Man. They could kill Love. By killing one man they could destroy and sweep away in one creative action the paralytic, the publicans, the others. So clever, so smart, so. . . .

What killed Jesus Christ? That inhumanity which is the essence of evil and the basis of sin put Christ on the cross. That is our inhumanity, by the way.

And now . . . we look at our life and our world, and what do we see? We see churches, laws, practices, traditions, Bibles, morality, culture, buildings so well maintained, upheld and polished. But what else do we see? We see so much of that damnable, killing inhumanity that kills Jesus — that it makes one want to cry. We feed upon inhumanity. Our newspapers write about it. Our business world is built upon it. Our children are raised in it. War breeds in it. Crime takes advantage of it. Racism wallows in it. People are trapped in it, and often the church ignores it.

Every bomb dropped, each business closed, every tradition maintained, for tradition's own sake, and every church and cocoon created to save our own skins is another spike of inhumanity driven deep into the body of Jesus Christ. That's what killed Him on Golgotha. Now, he can't be killed. But we can kill Him by killing the paralytic, the withered hand man, the demon-possessed of life, by ignoring them for the sake of our own "jollies".

What shall we do?

Jesus said, "Father, forgive them for they do not know what they are doing," while he was being killed. He was dying because of inhumanity and while he was dying he killed inhumanity by forgiving those who killed him. The plan of God shows with remarkable clarity because it is obvious that through Christ God desires the inhumanity of man to show its colors, to appear in the open, to "do its things" so that it can be killed, irradicated, splattered to pieces upon the cross.

I suggest that we who are filled with the same garbage of evil as those scribes and pharisees pour out the venom of it upon Christ. Do it through prayer and worship. Let Him have it. Give Him all you've got. Let it splat upon Him with force and impact. Do not let it fall upon people, let it fall on Him. He can take it, bear it and suffer it. It won't kill Him. But it will kill children, black people, poor people, sick people, and Viet Cong people. Then He will say, to you, "Father, forgive. . . ."

What killed Jesus Christ?
Our inhumanity.
What did Jesus Christ kill?
Our inhumanity.
What must we now kill?
Our inhumanity.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Called

to Owen Sound, Ont., Rev. H. Lunshof of Drayton, Ont.

Accepted

to Scarboro, Ont., Rev. J. B. Vos, of Chatham, Ont.

to Victoria, B.C., Rev. P. W. DeBruyne of Edmonton, Alta.

Declined

for Nobleford, Alta., Rev. H. Lunshof of Drayton, Ont.

•

A SUDDEN ANNIVERSARY

According to one of my correspondents the Rev. Wiebe VanDyk of Orillia, Ont., remembered on the 21st of March that he was ordained in the ministry of the Word 35 years ago. Apparently he had kept it a secret; nobody in the consistory knew about it. All were pleasantly surprised when the minister told them that Sunday morning about the special event of the day, just before the service would start. I suppose that the service was special too, in songs and in prayers of adoration for so many blessings God had bestowed upon His servant. Fortunately, just one member of the congregation was acquainted with the fact of that Sunday: at least, he came to church with a well-prepared speech, a beautiful flower arrangement and a box of good cigars. . . .

I would like to congratulate the wellknown brother and his family with this anniversary. Life was not always easy for him, but God carried him faithfully on the strong wings of His love. The little villages of Zevenhoven and Voorden in Holland, where he started in 1936 seem to be endlessly far away. Via Oudewater, Nymegen, and Gouda this minister too felt that he had to serve the Lord in Canada. He arrived in St. Catharines (1953) before I even had the call from Toronto. Would he still remember the letter he wrote me when I had my troubles with that call? I can never forget it: it helped me a great deal in taking my decision.

I express my strong hope that the Lord may bless this minister and may continue to make him a blessing in the years to come. This anniversary tells that the active ministry is coming closer to its end. I think my colleague will appreciate his active service now more than ever.

Let me close in a personal tone: Not only for ourselves, both of us, but also on behalf of the many readers who know you so well, I send you, Rev. VanDyk, our greetings and wishes, with our hearty congratulations!

F. Guillaume.

Institute for Christian Art

On November 2, 1968, a handful of christian artists and their friends formed the Institute for Christian Art. The long-range task of the Institute is to bring the Goodnews of Christ to full expression in the arts by demonstrating the redemptive possibilities for life in our secular age. It is a task taken up communally by the members of the Institute who sense that the development of new christian sensibilities is sparked by their searching and striving together.

In September 1970, the Institute began its second year with five Fellows returning from the previous year and two new ones. All are gifted disciplined artists who come to the Institute with a variety of backgrounds and training. Painter and sculptor Henk Krijger agreed to return for a second year as Master Artist. Krijger, 55, is from The Hague, Netherlands, and has exhibited widely in Europe.

The character of the art-work situation at the Institute is free from the stifling effect of academic credit earning. Each Fellow is encouraged to be creatively busy at his own pace while dynamically interacting with other Fellows under the charismatic nurture of the Master Artist. And although the primary focus of the Institute is the actual artistic endeavour of its members, an important corollary is the coming-to-grips with the varied problems involved in a spirited christian witness in the arts. To that end, frequent informal discussions are held where communal reflection centers on the place of the artist and his work in a total life-embracing perspective.

The function of the Institute in the broader christian community is one of calling Christ-believers to joyful celebration, demonstrating that art is not the superfluous product of and for a small cultural elite, but the creative expression of the entire community's deepest sentiments and commitments. The spiritual vitality of the christian community is best reflected in the work of its artists who with energy and insight give it concrete symbolic shape.

Master Artist Henk Krijger divides his time between his own work in painting and sculpture and his leadership of students at the Institute for Christian Art.

Though presently situated near Trinity Christian College in Chicago, the Institute's Board has decided to re-locate its centre in Canada. The opportunities for a dynamic presence in a city like Toronto are many, because it is still responsive to fresh formative influences. While the Institute is thankful for the measure of support enjoyed in Chicago, it nevertheless feels that the chance for spiritual growth may be greater in the Toronto area. With this in mind, the move is contemplated as early as September 1971, a mere five months away. The Institute's Board is excited about the possibilities as are many of the Institute's Friends in the Toronto area. The excitement is tempered, however, by a certain amount of hesitancy. Is Canada ready to shoulder this new responsibility? The Institute's immediate needs, upon moving to Toronto, will be a new center with studio facilities as well as a Cultural Resource Person to develop the more theoretical aspect of its task. The latter two items are in addition, of course, to the salary of the Master Artist and the daily operating expenses.

March 20th, the Board met in Toronto in order to assess the situation at close hand. They met with several local Friends of the Institute who have shown a willingness to help.

The Institute will send you a 1971 calender, graced by a full-color reproduction of Henk Krijger's delightful painting 'Somebody loves me', if you become a Friend of the Institute for Christian Art. Our temporary address in Toronto is: Institute for Christian Art, % 4984 Dundas Street West, Islington, Ontario.

In a following article Willem Hart of Toronto will give some more insight into the world of arts and will also provide information about the plans of the Institute.

J. F. Ramirez.

TEACHERS WANTED

LACOMBE CHRISTIAN SCHOOL

will need at least

2 TEACHERS

in the elementary grades. For information and/or application write Wm. Wildeboer, Principal, Lacombe Christian School, Box 434, Lacombe, Alberta.

THE CALGARY CHRISTIAN SCHOOL

is accepting applications or letters of inquiry for

TWO TEACHERS

for the school year 1971-72. The openings are for grade two and four. For further information please contact Mr. G. Vanderveen, Principal, Calgary Christian School, 2839 - 49th Street S.W., Calgary 8, Alberta. Phone 242-2896.

SPRINGDALE CHRISTIAN SCHOOL

invites applications for the

OPENING

in the primary grades. Apply to H. Meinema, principal, R.R. 4, Bradford, Ont.

THE HOUSTON CHRISTIAN SCHOOL

invites applications for the position of

A PRINCIPAL AND TWO TEACHERS

Please write to John Lieuwen, Box 61, Houston, B.C.

THUNDER BAY CHRISTIAN SCHOOL

has openings for

TEACHING POSITIONS

for the school year 1971-1972, in grade 1 and the intermediate grades. Please send letters to the Secr. Mr. T. Bakker, R.R. # 3, Thunder Bay (F), Ont.

IMMANUEL CHRISTIAN SCHOOL LETHBRIDGE, ALBERTA

invites applications from

TEACHERS

to fill a junior high position. Persons with training in music, art or phys. ed. will receive preference. Please, send all correspondence to Mr. George Yntema, Prin., 802 - 6th Ave. North, Lethbridge, Alberta.

LONDON DISTRICT CHRISTIAN SECONDARY SCHOOL

Who is willing to serve our school, located in a university centre, in a part-time position teaching Biblical Studies, Art and some Commercial subjects? (About 20 periods in a 40 period week). Please address all inquiries or applications to W. Drost, Principal, 24 Braesyde Ave., London 35.

THE LAURENTIAN HILLS CHRISTIAN SCHOOL

in the University community of

KITCHENER-WATERLOO

requires for the 1971-72 school year

a **TEACHING PRINCIPAL** for intermediate grades,

a **TEACHER** for intermediate grades.

Please send applications to: Mr. J. H. Zwygers, 474 Parkwood Court, Waterloo, Ont.

THE EMMANUEL SCHOOL OF OSHAWA

invites applications for vacancies in the primary and intermediate departments. Experience preferred, full dedication to the Lord a must. Please write: Mr. Wm. R. Rang, principal, R.R. 1, Oshawa, Ont.

EDMONTON CHRISTIAN HIGH SCHOOL

requires one

ENGLISH TEACHER

(English major preferred) for the school year 1971-72. For inquiries and application forms contact Mr. James Tuininga, 14304-109th Avenue, Edmonton 50, Alberta. Phone 454-9357 or 484-6814 (evenings).

THE CANADIAN CHRISTIAN SCHOOL OF SMITHERS, B.C.

is in need of

TWO TEACHERS

for the term 1971-1972. The openings are in Grade two and a teacher to teach English & Social Studies on a rotary system in Grades 4, 5, 6, & 7. Please send applications and inquiries to Glenn Ewald, Principal, Box 2117, Smithers, B.C. or phone 847-2186.

BRANTFORD CHRISTIAN SCHOOL

invites applications for a

PRINCIPAL

and a

TEACHER

for the middle grades. Please send application and particulars to Miss R. Van Westenbrugge, Principal, 7 Calvin St., Brantford, Ont.

$1000

Student Essay Contest

SUBJECT "What's Ahead for the Christian Reformed Church?"

PRIZES (in scholarships) 1st $500; 2nd $300; 3rd $200.

RULES open to all young people under 22 who are members of the Christian Reformed Church. Contest ends July 15. For complete instructions write: Essay Contest Committee, Dordt College, Sioux Center, Iowa 51250, U.S.A.

ELIJAH

An Oratorio by Felix Mendelssohn

performed by

Canadian Reformed Choir "Soli Deo Gloria"

BURLINGTON.

Conductor: Menno DeGroot.

Organist: Paul G. Daniels.

John D. Pyper - Bass-Baritone
Klaas Vander Baaren - Tenor
Ruth Rechuck - Contralto
Tom Lietsma - Narrator

8.00 o'clock p.m.

BURLINGTON
Port Nelson United Church
3132 South Drive
April 14, 1971.

HAMILTON
James Street Baptist Church
James Street S.,
April 21, 1971.

Admission $1.00. Students $0.50.

The DRAMA CLUB of the HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL will present

"Cry the Beloved Country"

on FRIDAY, APRIL 16, 8 p.m.,
SATURDAY, APRIL 17, 7.30 p.m.,
FRIDAY, APRIL 23, 8 p.m., and
SATURDAY, APRIL 24, 7.30 p.m.

in the High School Auditorium, 28 Athens St., Hamilton, Ont. Tickets $1.50, available at the school, 389-3411, or from the students.

Calvin's different summer semester

A full semester during one summer — divided into four consecutive 3½ week sessions with one course each session. May 24 to June 15; June 16 to July 9; July 12 to August 3; and August 4 to 26. Evening classes. H. Evan Runner and philosophy of education; Donald Wilson and American Indian archaeology; Peter Oppewall and Black writers; and 90 other courses for new high school graduates, for college students, and in-service teachers. *Write:* Summer School, Calvin College, Grand Rapids, Michigan 49506

CALVIN COLLEGE
I give you my heart, Lord, willingly and sincerely

MORE SUBSCRIBERS
is a must for the expansion of our paper.
Would you lend us a helping hand?

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 (area code 416)

Editorial Council: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Koolstra, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Closing: Wednesday noon. Mailing: Friday preceding the date of issue.

Subscription price	One year	Two years
Canada	Can. $6.00	Can. $11.50
United States	U.S. $6.00	U.S. $11.50
Other countries	Can. $6.50	Can. $12.00

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be re-p ted without permission of the publisher.

SING IT!

We remember very vividly that years ago a minister started an Easter-church-service with the words: "Come on, congregation, sing it. Sing it loud. Sing it so that the church building will tremble, so that your voices reach heaven. Sing your exultation. Sing your joy, because Jesus Christ has risen from the dead."

That was his "votum" and it was very unusual. It was as if the people in the church were awakened from the sadness of Good Friday.

We do not plead for a verbal repetition of such a votum, but we would like to see christians become exuberant over what happened on that Sunday morning some 2000 years ago. It is difficult to find the correct words to express the significance of the resurrection. By an act of God the stone of the tomb was rolled away and by that the barrier to life was removed. There went the stone, meaning there went the power of sin and of the devil. We may be sure that in heaven the angels have repeated what they had sung in the fields of Ephratah, "Glory to God."

Can you imagine what it must have been for those few who were the first witnesses of Christ's victory? "Did you hear it already. It is unbelievable, but the Lord has risen indeed!"

We are now almost 2000 years later. God must have smiled when he heard them say to one another: "It is true, the Lord is risen indeed."

You may say that the devil tries hard to dampen our joy, to point to that stubborn sin within us, to show us the poverty and injustice all over the world. Yes, he will do his best. But be careful not to put the blame on the devil. We, we ourselves, block the way for the light of Easter. Let's not make the same mistake as Eve who pointed to the serpent as the cause of all the trouble. True repentence does not start with pointing to the devil, it starts with admission of personal sins. If we so come to the Lord, He will take all the dimness away and show us the full light of Easter morning. But then He expects our response, our song, our joy, our exuberance.

Someone is standing at the church doors on Easter Sunday morning. He does not look at our appearance, but He will look at our hearts whether those hearts have gripped the deep joy of the resurrection. And He will listen whether these hearts will shout for joy, because the Lord is risen indeed!

D.F.

Let's Play Chess

Editor: CHARLIE HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN APRIL

No. 442	No. 443
W. Fichtner, Germany 1968	A. Ellerman, Argentina 1968
8	12

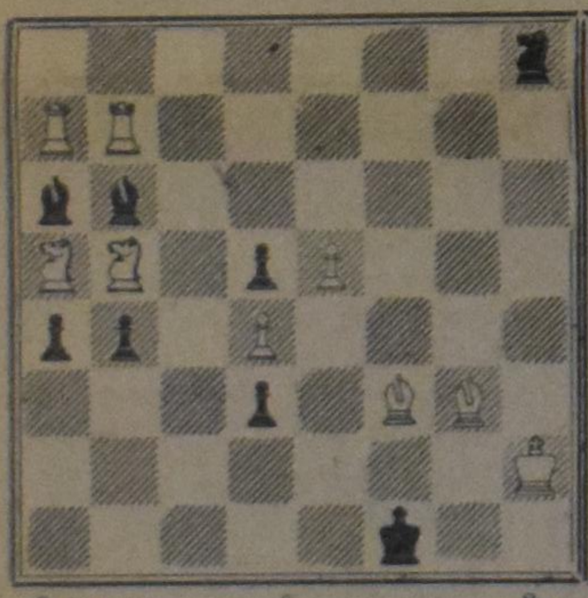

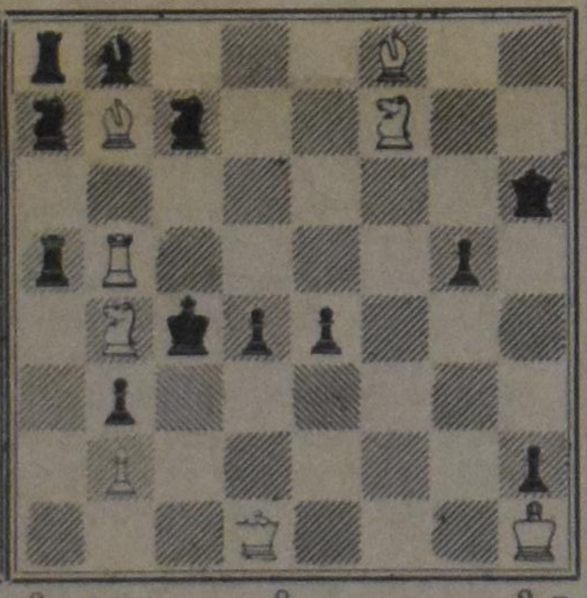

3-mover	9	3 p.	2-mover	8	2 p.

NOTES

1. Here is the second installment of the modern-problems-in-April. I expect you'll like the fresh ideas in this second series too.
2. Fichtner's production in No. 442 is a rather rough one. White just forces his way in a fascinating manner. The full solution is asked for.
3. Since 1910 Ellerman has published almost 5,000 problems and won 100 First Prizes. Our No. 443 is one of his latest productions. He died last year. This problem can hardly be solved at a first glance. You have to work on it, I think, but it is really enjoyable. Keymove and threat, if any, should be indicated.
4. The deadline for the solutions of the April problems is the 20th of May (postmarked). Others than Ontarians have 5 days more.

OOK ÚW MOEDER . . .

(zie uitvoerig bericht op pag. 5)

"In Demonstration of the Spirit and Power"

TO SUCH BELONGS THE KINGDOM

It was dark when I turned into the lane. At the end of it, I could see the house, all lit up. I remembered that originally it had been just a two-room log cabin. But that fact was now carefully hidden behind some additions and aluminum siding.

When I stepped through the door, I was met by a chorus of children's voices. It was busy like a beehive. Children all talking at the same time, asking for attention and happily chasing one another. I watched them until by seven o'clock, the little house was bursting at the seams, trying to hold 60 lively, busy, little bees.

I knew several of the children. Some of them greeted me with a jovial: "Hi pastor!" At several occasions I had visited their mother. Hers had not been an easy life. Divorced from her first husband, her second one turned out to be a seemingly hopeless alcoholic. Often she poured out her heart. And when we had prayed together, she felt that she could go on again. More than once she and the children had come to church too. But now she was dead. She had died after a serious head operation, a year ago. And the three little girls were left with nothing more than a father who has only one interest, the bottle. He doesn't want his children to come here, but they are determined young ladies. They never give up until their father lets them go for the evening.

I knew some of the others too and the families they came from. Some of them are poor and on welfare. Some of them are hopelessly stuck in problems, too big for them to solve. Some of them are dirty. Some of them are the kind that people ordinarily don't care to associate with. And almost all of them come from homes that are estranged from church. Here they meet every Friday evening, except during the most severe winter months. The parents bring them. Strangely, they will not go to church, but they will bring their children to this house. Some of them drive as much as eight miles for it.

All this had its beginning, several years ago, with a young girl. She had energy to spare and wanted to channel it into the service of the Lord. She felt at home most among little children. And she soon discovered that she had a talent for teaching. Soon she became a Sundayschool teacher. She assembled all kinds of children around her. Some people, christians, fellow believers scoffed. Many did not understand. Few encouraged her. But she went on, despite it all.

When she came to Canada, she continued with the Sundayschool work. Reaching out to children from unchurched homes, was difficult, because of the language barrier.

And now it is about three years ago, that there again was that feeling of pent up energy. It had to be translated into meaningful service to the Lord. But what do you do? How do you witness in a christian nation, where so many are convinced that nothing is wrong with them, and that they have need of nothing? How do you witness, reach out?

She lived on a farm, in the middle of the country somewhere, quite far from neighbours. In a community that is conservative and feels smug about itself. It didn't seem that there were any opportunities, right there at home. If you live in a city, where people live close together, or when you live close to a downtown section, with some slum areas, yes, then you can think of some possibilities. But what do you do in the middle of the country?

Of course her natural inclinations led her in the direction of children. Older people too often are set in their ways. But children are flexible. You can do so much with them and for them. Why not try a bible school then?

There were however not a few barriers to overcome. So much seemed to be against it. Even in the country there are so many activities that demand their attention and their time, would it be possible to interest them in bible study? And if you could get the children, would the parents be willing to drive them to and from their meeting place?

And again, strangely and sadly, there was so little encouragement. So few seemed to understand. It was something different. And differences are not accepted easily. But why do brothers and sisters speak disparagingly about the efforts to bring little children to Jesus? It is one of the puzzles that sin presents us with.

But, though this was disappointing, it could not keep things from developing. Parents were called, children invited to come for a first meeting. A lot of effort had gone into this, and naturally you hope for a blessing on all the work and all the prayers. But the Lord has a way of testing His children. The first evening, only three children showed up. It wasn't exactly encouraging, but teaching three children about Jesus, is better than doing nothing at all.

That was just a beginning. The program of two hours, filled with bible teaching, prayer, and afterwards crafts, went over well. Soon children were talking about it, and things began to develop. The group had to be divided into groups, two, then three, finally four, until this Friday there were 60 children.

Not that it all went so smoothly. There were plenty of frustrating problems. For one thing, teachers had to be found, who were dedicated, able and willing. A good team grows only after much trial and error. Sometimes it seemed that the work could not go on. But the Lord was only testing. When the day came, there were always enough teachers to go on with His work.

Then the house became too small. Another addition was badly needed, if the little house were to hold all 60 children. But prices were simply prohibitive. Still it was necessary. There seemed, after prayer, to be only one way and that was to go ahead, in faith. How heartwarming it was to see, that spontaneously the congregation shared in this new venture, many of whom had been critical before.

And then, from one thing came another. Soon other homes began to open to the children of the neighbourhood. At present there are five bibleschools for unchurched children, reaching a total of 150. And we don't think that we have reached our potential.

Twice a year there is a program for the children and their parents in a hall close by the first bible school. There the children display the beautiful things they do in their half hour of crafts. And there they witness of Jesus by showing their parents all the things they have learned. There we have an opportunity to preach the gospel to those who need it most. To show them a film, or to reach them in any way possible.

Out of this has also grown a library of paperbacks. They are easy to read books. Christian novels, or stories about the great things God has done. Books that will draw and hold the attention of people who read little, and less about Jesus Christ. It has proved to be a great instrument in reaching them.

All these efforts are exerted, away from the church. Purposely so. We know that this is not the way it was always done. But we strongly feel that this is the way God wants us to do it today. And there are several reasons for that. In the first place people are turned off by the church. What they have heard and seen of the church, does not exactly attract them. That may be right or wrong, what we are faced with is that this is a fact. They don't like the church. And you can't get them to church, nor can you get them to bring their children to church. But Jesus does not turn them off. And after all, it is Jesus who only can save them. So we are quite happy to bring them Jesus, and to keep silent about the church.

Later, when they will give their heart to Jesus, then the church will come into the picture too. But for the moment we must remember that we may well have pushed the church in the foreground too much. Perhaps we have been too anxious to add names to the scroll, rather than make hearts bow before their Saviour and King. Perhaps statistics have meant too much, and lives transformed too little. Whatever the case may be, in our bible schools, we bring the children to Jesus.

And there is something else that troubles us too at times. Are our churches ready to take in strangers? Are our people flexible enough to accept people with different backgrounds, and different habits from their own? When some of these people would come in, could we radiate the warmth and the love of Jesus? I wonder how many would have the nerve to walk up to such a stranger to welcome him, rather than on that Sunday morning joining the regular group of friends, and eyeing the stranger out of the corner of their eye. I wonder how many of us would take offense when they find someone in church that does not dress exactly like we do, or speak like we do. How many would find this a challenge rather than an excuse to stay away?

I hope and pray, and really I believe too, that when we have come to that point, and may it be soon, that the Lord will have dealt with us, and prepared us for His service.

And in the meanwhile children are being reached. I was there that Friday evening. At promptly 7 they all split up into four groups, each going to their own room.

You should have heard them. This is what one of them said: "What Jesus means to me is love. When I hear His name, I have a warm feeling inside me. When I was small, and did not know Him, I always felt cold and empty. He was the One who let us sleep at night, gave us food to eat, and gave us homes to live in. So to me He means a lot."

You should have heard them pray, without any inhibition. There were the three little ones, with no one but an alcoholic father. The only chance they have to memorize their Scripture verse is immediately before classes begin, at home dad won't let them. But here they pray that the Lord may touch the heart of father, and bring him to Jesus. That he may be delivered from the bottle and that they may all be happy together.

I went to the oldest class. They wanted an evening of discussion. For more than one and a half hours they kept firing questions at me. Most of their time for crafts went by. How much lively interest they showed. Interest such as you seldom find among our own children.

It was after one when I drove down the lane. It occurred to me, that God had been very real that evening, in the hearts of children from homes which are without Christ. He certainly is at work. My heart was warmed by a "demonstration of the Spirit and power."

Jack Quartel.

Progress Report on Bill 167

Charity Clause Applications can now be filed

By Gerald Vandezande

Bill 167 became effective on February 15. Praise the Lord! We hope that hundreds upon hundreds of Ontario workers will make good use of the so-called charity clause.

The C.J.L. Foundation received from the Ontario Labour Relations Board a copy of the official Rules of Procedure and the Regulations that must be observed when workers file an application for exemption on the grounds of religious conviction or belief from union security provisions in a collective agreement. We have also received sample copies of the form that must be completed. Additional copies are on their way and will be made freely available to anyone wishing to use them.

The application for permission to pay the equivalent of union dues to a registered Canadian charity must be made in quadruplicate. This Form 28a must be carefully completed. It is especially important that the grounds upon which the worker seeks exemption are precisely spelled out. In fact, the Labour Board stipulates that the worker must "state as concisely as possible the religious conviction or belief for objecting to joining the trade union or paying dues or other assessments to the trade union."

We are consulting our legal advisers as to how these grounds can best be formulated without going into lengthy explanations. Our hope is to prepare a short statement that will satisfy both the Labour Board as well as the unions involved. We expect that the formulation of the grounds will probably determine whether a worker will be given the permission to pay to a registered Canadian charity.

It is now clear that the Labour Board will schedule a hearing to deal with each application. However, the Board "may dispose of the application on the evidence and representations placed before it by the applicant (worker) without further notice" to either the company or the union concerned if they fail to send their replies. Undoubtedly, the first series of applications will involve hearings before the Labour Board. However, we do hope, once several precedent-setting requests have been successfully dealt with, that the employers and unions affected may agree that the Labour Board deal with the applications without holding official hearings.

Of course, the Foundation is quite willing to appear at every Labour Board hearing and provide every worker with whatever legal advice and other assistance he may need. The initial applications will be looked after by the Foundation's lawyers. It is essential that these applications be done expertly so that they firmly establish in the mind of the Labour Board that some workers' objections to supporting certain unions are indeed bona fide and that these people are therefore fully entitled to proper legal protection.

If anything is not clear to you, please feel free to contact us. We shall gladly answer any questions you may have. Please write to: C.J.L. Foundation, P.O. Box 151, Rexdale, Ontario, or telephone: (416) 743-7311.

Evangelical Fellowship of Canada 1971 Convention

("The Furtherance of the Gospel")

by REV. JOHN D. TANGELDER

(2)

5. INSPIRATION

Each convention has been an inspiration to me. This year I have been richly blessed through the daily devotions conducted y Rev. G. B. Griffith of Toronto, formerly pastor of Spurgeon's Tabernacle, London, England. The studies were penetrating and enriched us spiritually each morning. There were also workshops. You could choose from: 1. Expository Preaching in Crisis Times, Dr. William Fitch. 2. Developing a Mission Program in Your Church, Dr. Clarence Jones. 3. Effective Evangelistic Visiting and Church Growth, Rev. John Moran. 4. Reaching Contemporary Youth for Christ and the Church, Rev. Dave Ward. I chose "Expository Preaching in Crisis Times" and thoroughly enjoyed the two afternoon sessions with Dr. Fitch. A workshop on Expository Preaching is greatly encouraging in our critical times when many depreciate the message of God's Word.

6. MISSIONS

The Foreign Mission program of the church is in trouble. Neither the church corporately nor the Christian personally seems to see the world as a global parish. Apathy and indifference and coldness are some of our toughest problems today. We are so concerned about the right methodology that we sit tight in fear of making the wrong move, while untold millions are dying without ever having heard the gospel of Jesus Christ. The world is lost outside of Christ. There is a heaven to be gained and a hell to be shunned. Rev. D. Percy, instructor in Missions, Ontario Bible College, described our present dilemma well when he introduced his paper "World Wide Missions Today" with the words:

"It is with a combination of temerity and boldness that I present this paper . . . temerity because I feel that there are those more capable of the presentation, and boldness that comes from a deep concern that something has to be said, and said urgently. Concern that something precious and vital is being removed from the Canadian Church . . . Concern that young people are being urged to forsake all reference to the past; reject the great Missionary saga, the sacrificial and monumental labours of the 18th, 19th and 20th century Christian giants; to cut the roots that should help nourish their idealism, their devotion, their own service; to downgrade all that has been called Mission; and somehow to venture out on an unknown and uncharted NOW, without reference to what God hath wrought. CONCERN that the Church and its ministry is being limited and constricted until we are faced with the fulfillment of Proverbs 29:18 "Where there is no vision the people perish." CONCERN most of all that the sense of urgency is fast disappearing, and while we would stop, as of today according to some, all that is being done in Mission, to sit and discuss ways and means, (Methodology it is called, doing God's work in a new way) . . . while we wait, men and women, boys and girls are dying without God and without hope. My boldness comes from the evidence in the Church, among youth and the western world in general of coldness and apathy; of frustration on the part of Christian people. . . . It comes from my association with Christian young people who are being discouraged and disillusioned by public and thoughtless attacks on the programme of Missions."

The Western world has always sent out missionaries. However, the day will come when the third world, Africa and Asia, will be sending missionaries for the purpose of Christianizing Christendom. By the year 2000, 60% of all Christians will be living in the East and Christianity will have become a predominantly non-white religion. Already at this moment, Asian churches in poverty stricken areas are sacrificing to send out missionaries. In the light of the present mission development in our rapidly changing world, we must re-think missions, while busily engaged in missionary work.

Rev. Dennis Clark mentioned that there is a great need for theological sensitivity in the mission fields of Asia. Asian theological training must be weaned from European thought-forms that have no relevance to Asia. Theological training centers must be established in Asia where theological thought can be developed in Asian terms. Rev. Percy gave a ringing call "for a strong Biblical theology that will strengthen the Third World Churches, train their leaders and encourage an outflow, without which no church can survive." Rev. Clark presented some challenging proposals to the convention. He said that churches in the home constituency must be re-educated about trends, and responsibilities to the heathen at home as well as abroad. Mission societies must be willing to overhaul their machinery, even to the point of changing their names or combine forces. Missions must be willing to let policies be made on the field by nationals instead of at home by the head office.

What about the opportunities for evangelism in Canada? The need in our nation is great. The church must advance. There should be less infighting and more efforts put into the world of evangelism at home. Evangelicalism in North America is still too much preoccupied with proselytizing rather than evangelism. Rev. D. Perey said "Until there are no more winnable outside of the Kingdom, the only reasonable follow up to successful evangelism is more evangelism." Mr. Barry Moore said that the opportunities for evangelism have never been so great as now. But evangelism calls for personal involvement. Mr. Moore, though engaged in the work of mass evangelism, spoke of the need for personal witnessing. He said "People are born again individually and not in batches." Evangelicals are a minority in our country and we have a great task ahead of us. We are not finished with the work of evangelism and missions until the day Jesus comes again.

I was challenged by the mission perspectives placed before us at the convention and I want to share this challenge with you. Rev. Percy said "Our business is missions. Our interest must ever be people, those for whom Christ died." And Rev. Clark asked "Are you doing your part to insure that all the people on the earth can hear the gospel in their cultural terms and answer 'yes' or 'no'? Will we plant properly as did Paul?"

7. SOCIAL CONCERN AND CHRISTIAN EDUCATION

When we talk about the "Furtherance of the Gospel" we become involved in social concerns. Despite the caricature built up that evangelicals have no social concern, evangelicals have done their share. And this concern is shown in the readiness to discuss the matter. Mr. J. W. Younger, a lawyer for Steel Co. of Canada, in his address "Evangelicals and Social Involvement" said: 1. Christianity is an ethical religion in which belief and behaviour are inseparably linked. 2. While evangelicals have recognized the connection in the field of personal ethics, they tend to ignore social ethics for several reasons; a. The individual nature of Christianity. b. Pietism in evangelistic circles. This resulted in a ghetto mentality, a retreat into the church without a prophetic word for our secular society. 3. Evangelicals ought not adopt the approach of the religious liberals because they cannot endorse the liberals' views. 4. Evangelicals have a duty to develop a social philosophy and to apply it to social problems. Mr. Younger's paper was interesting and valuable. However, when he dealt with the areas of social concern he fell back to the individual responsibility without dealing with the corporate responsibility of the Christian. He said that we need a Christian view but fell back into the secular versus Christian scheme. I do trust that the E.F.C.'s commission on Social Action, under the leadership of Dr. Redekop, will come up with a positive Christian approach to the vital and deeply problematic issues we are facing. Evangelicals need more corporate participation in seeking to solve the almost unsurmountable problems of our day. Mr. Younger's paper accentuated the indivualistic versus the corporate responsibility and this was a definite weakness in his approach.

Christian education was also discussed and rightly so. Foreign Missions have always done much to promote Christian education on the mission field. It strikes me strange that many evangelicals who spent so much time and effort on Christian education abroad and who are so convinced of its necessity on the foreign field lack to see its importance on the home front. Fortunately, this attitude is changing. More and more evangelicals see the need for independent Christian schools. We may not always agree with their motivation for starting such schools. But at least we see a step in the right direction. For example, the People's Church in Toronto is going to open up a private elementary school next September. Dr. Paul Smith, the pastor, said that the school is a reaction against the "permissive, humanistic and atheistic" policies now being taught in the public school.

At the convention, Dr. W. Fitch of Knox Presbyterian Church came out strongly in favour of separate Christian education. Some of our readers may recall that he seemed to be against the idea when he participated in a panel discussion on the subject. Dr. Fitch explained publicly that he was misunderstood at that time. He underscored the freedom of choice by parents. Christian parents should not be penalized by double taxation. There should be a Christian college in connection with a University. The Lordship of Jesus Christ should be seen in education. Dr. Fitch advocates Christian education not on the basis of the doctrine of creation but because of Christian absolutes. Jesus Christ is Lord

(Continued on page 9)

let's witness
to the leaders
of Canada's socio-economy

1,000 STRONG FOR CHRIST!

AT THE 19TH ANNUAL

CONVENTION

OF THE

CHRISTIAN LABOUR ASSOCIATION OF CANADA

SATURDAY, APRIL 24

9 a.m. to 8 p.m.

speakers in CLAC's action-packed convention programme:

• DR. FRANK PETERS (2 p.m.)
president, Waterloo Lutheran University

"A Time for Radical Christianity!"

• DR. JOEL NEDERHOOD (5 p.m.)
radio minister, Back to God Hour

"Whitewash, Blackmail, or Faith"

at SILVERTHORNE COLLEGIATE INSTITUTE,
291 Mill Rd., Etobicoke (suburban Toronto)

programmes, posters, information, advance registration:
CLAC, 100 Rexdale Blvd., Rexdale, Ontario (416) 743-7311

Pastoral Counselling

IS THERE ANY HOPE?

by REV. RALPH HEYNEN

Pine Rest Christian Hospital Chaplain

Spring is a beautiful time of the year. A time of the year when the life in nature becomes so evident round about us. Our crocuses are pushing their way through the soil and will soon be ready to blossom. In protected places some buds are on the bushes and trees. The robins have come back. It all speaks of hope, of cheer, after a dreary long winter. And it is also the time of the year when we think of the message of Good Friday and of Easter and the empty tomb. And in the restlessness of the onward march of time there is a message that speaks of optimism, of a new life of the soul.

But we still ask, "Is there any hope?" in a time like this. Death has been painfully close to many of us recently as we have wept over the loss of loved ones. All of us have shared the grief of national tragedies in the past decade. Forty thousand men have lost their lives in Vietnam. Over half a million citizens were killed on our highways in the last decade. We have been stunned and appalled by atrocities, by massacres, by starving people and other tragedies. The brutal procession of death in our day no longer allows us to avoid thinking about it because we have to face squarely the tragedies that there are within the world.

And there are many people who talk about the tragedies that are taking place about us. There are many who have a fear of hunger and want due to overpopulation. We talk about nuclear annihilation of many people throughout the world. Ecologists speak about the problem of pollution in our air and in our water and they make dire predictions, some of them saying that within ten years it will be impossible to live in some parts of our country.

And, then, we look at our own generation and we see the abuse of drugs, the ever increasing immorality and godlessness and secularism. Nudity, sex perversions and various evils are portrayed on the screen and in magazines. Our children and grandchildren face this kind of a world and we live in it. We are under the influence of this world. Is there then any hope? There are many people who are filled with a great deal of anxiety. We see them in our mental hospitals. People who have become afraid to face this particular age. People who have become scared when they see these things that surround them. There are too many who are taking overdoses of pills, or using other means of destruction. Where, then, do we find hope? Where, then, can we find relief from the anxieties that face us in our generation?

When we look at this world as a Christian, and I see all of the evils that are there and try to remain abreast of the time in which we live, I still believe that we are living in an exciting age. It is a time in which we live longer and better. We have many more advantages than we have ever had before. And I think it is good for us to think of this age that way so that we are not filled with gloom and pessimism, but that we can see that there is also a bright side. We shouldn't always be walking on the shadowy side of the street, but also in the sunshine. It is good to remember that hope is not found in external things. It is a power that lies within man. That power which grows within the soul.

There are two people who are suffering with the same kind of illness. The one person looks at his sickness and he feels deeply sorry for himself and he loses his courage and he loses his hope, and gradually he sinks deeper into despair and into hopelessness. Such a person is taking a gloomy attitude towards life. He sees the circumstances and he says, "It is hopeless." But alongside of him in a wheelchair sits another person suffering with much the same type of an illness and there is a bright smile on his face as he listens to the songs that are being played on a stereo record player. He sees life through different eyes because he sees the brightness of it all, and he says, "I know I am going to walk again. I know, because I have hope."

Hope is not something which is just found in the external circumstances, but it is within the heart of man. Hope rests also in the way we look at life. There are those who look at this world and they see all that there is in it that is evil and vile, and they say, "What is the use of trying." These are the pessimists. These are those who look at life through dark glasses. They see only the gloom and they don't see the glory of life. And since they have lost hope they say, "No, things are going to get worse and worse. And there is no hope."

But when we look at life from the standpoint of the Scriptures we know that all things work out for the good. Hope is the kind of power that keeps us going, that helps us to move forward in the uphill struggle of life. Hope is like a mountain climber who sees not just how difficult it is to climb the mountain, but he sees the dazzling heights towards which he moves and he feels confident that he is going to reach it. Then you see this age not as one who is threatened by it, but one who is challenged by it. And it is unfortunate that so often within the church among Christians, even among ministers, there are prophets of doom who present nothing but the dark side of life. Hope is something that keeps within us an abiding youth.

A young man stands before life. He sees the world as it is. He knows the tensions that there are in this age. But it is his thought that he wants to become a doctor, a surgeon. And he knows that there are many years of hard struggle, of sacrifice, of difficult competition with other students. But he looks at it all and he says, "I am going to make it." This is the hope of youth.

Or a young lady sees her future and she thinks in terms of a career that she may have, or of having a home and having children and a family, because she has that kind of hope that enables her to look ahead and see that life doesn't just threaten us, but that it holds out before us also a marvelous challenge, a great opportunity.

But all of us can find hope in life everlasting. And we find this at Calvary. We find it at the empty tomb. We find it in the message of Easter, the message of the springtime, of the new life. So that we are not thinking just in terms of how bad things are, or how tragic the world is, but we can see through all the smoke and the smog and the gloom that there is something to look forward to. This is the Christian approach.

I wish that there were many more people who had that spirit in life. I am sure we would be more vibrant in our faith, more joyful in the songs that we sing. We would take a brighter outlook upon life and we would share somewhat in that marvelous optimism that knows that all things work together for good. We need more people like that in our age. And we surely need a lot more of these joyful Christians in the Church. Are you one of them?

THOUGHT FOR TODAY: Christian optimism means that we learn to live victoriously, confidently, and joyfully. It means that we see life from a positive viewpoint. That we work at it constructively, and that we have within the heart the enthusiasm of youth. The enthusiasm which is born out of a relationship with our Lord.

RATIONALISATIE EN WONDER

De snelle ontwikkeling waarvan wij in onze tijd getuige zijn, brengt het gevaar mee, dat wij minder oog krijgen voor het wonder.

Het is inderdaad verbazingwekkend wat de wetenschap en het menselijk vernuft ons laten zien. Toen zo'n vijftig jaar geleden de radio zijn intrede deed was dit al opzienbarend. Toch waren de mensen spoedig over de eerste schrik heen en vermoedde men, dat er meer te bereiken was dan alleen het overbrengen van geluid. Men wist niet hoe, men dacht aan de mogelijkheid, dat men een doek over zijn radio toestel kon hangen, waardoor dan tevens het beeld weerspiegeld zou worden. Dat is wel iets anders uitgepakt, maar toch: de televisie is gemeengoed geworden.

En zo zouden er meer dingen te noemen zijn, die in de afgelopen vijftig jaar van raadsel tot gemene kennis zijn geworden. Om alleen op medisch gebied te blijven: wat weet men nu veel meer dan vroeger over het oog. Men kan nauwkeurig een oog ontleden, men weet hoe het samengevoegd is, men "kent" nu de gecompliceerde samenstelling van het oog en men heeft er in de fotografie zijn winst mee gedaan. Maar dat wil niet zeggen, dat men nu ook weet wat "zien" eigenlijk is. Men kan "zien" niet defineren.

Hetzelfde geldt van denken. O zeker, men is ver gevorderd op het gebied van ontleding, analyse en herstel van het menselijk denken. Hersenonderzoek en psychiatrie hebben het ver gebracht, maar niettemin is men eigenlijk nog niet gevorderd wanneer het gaat om de ontraadseling van het menselijk denken. Hier staat men voor onoplosbare problemen, wier ontsluiting wel nooit zal plaats vinden.

Om het anders te zeggen: men kan niet alles rationaliseren. Het menselijk denken niet, het zien niet, en zeker het christelijk geloof niet. Geloof niet? Kan men geloof niet herleiden tot een zekere begeerte naar troost, naar een rustpunt, dus naar een psychisch verschijnsel?

Op het eerste gezicht lijkt die vraag nogal eenvoudig. En de grote psycholoog Freud had zijn antwoord al klaar. Die herleidde het tot het onderbewustzijn van de mens en kwam tot ogenschijnlijke zeer aanvaardbare conclusies. En laten wij er meteen bijzeggen, als wij de gevolgen van het christelijk geloof, zoals troost en rust, losmaken van het wezenlijke van het geloof, dat is waarschijnlijk wel psychisch te verklaren.

Maar geloof is meer dan troost en rust. Geloof is God zien en met Hem in harmonie zijn. Het is maar niet aannemen, dat God bestaat. Dat doen de duivelen, naar de Schrift, ook. Maar geloven is veel meer dan dat. Geloof is in harmonie met God zijn, met God "in de pas lopen," aan Gods zijde staan. En dat valt niet en nooit te verklaren, want dat is een geschenk van God Zelf. Daar kan geen enkele wetenschap ooit een antwoord op geven of een verklaring voor vinden.

Mis je dat, mis je die gelijke pas met God, dan ga je rationaliseren. Dan zegt Pasen je ook niets. Dan verklaar je de dood van de Heiland als een coma, waaruit Hij ontwaakt is op die Zondagmorgen. Als je je daaraan vasthoudt, dan is er zelfs van een opstanding geen sprake. Dan is Hij uit zijn coma tot het normale leven weergekeerd en dan is er geen aanleiding om van Pasen een feest te maken.

Waarom dit zo gezegd? Is er iemand, die de Opstanding van Jezus Christus onder ons loochent? Waarschijnlijk niet en daarom lijkt het er op, dat wij tegen denkbeeldige vijanden strijden. Maar laten wij oppassen. De ene twijfel leidt tot de andere. Waarom zou ik de openbaring van de Opstanding wel aanvaarden en andere Schriftgegevens niet?

Pasen is een enorm wonder, groter dan dat van mijn denken of van mijn zien. Pasen is het wonder van het nieuwe begin met God. Om het nu maar heel gewoon te zeggen: door Pasen heeft God gezegd tegen allen die geloven: nu is het weer goed tussen ons.

Dat kan ik nooit rationaliseren. Daar kan ik alleen maar heel gelovig en heel dankbaar amen op zeggen.

D.F.

DRAMA

Een actress werd laatst eens gevraagd
Hoe vind je nu het stuk
Waarin je zelf de hoofdrol speelt,
De rol van "Het geluk"?
Ze keek de vrager aarz'lend aan
En zei: "Ik weet het niet,
Ik heb het stuk nog nooit gezien,
Dat doet me erg verdriet.
Ik werk en werk en repeteer
De rol die ik nu speel,
Maar eerlijk van het hele stuk
Weet ik nu echt niet veel."

— — — — — — —

Wij zijn als Christen vaak net zo,
We lopen in 't gareel,
Voor Kerk en zending, C.L.A.,
Voor school en o zo veel.
We werken en repeteren ook
de rol in 't kerken spel.
En als we onze taak dan doen
Dan weten we het wel.
Vaak zijn we erg geroutineerd
Of . . . hebben we misschien
Het drama, als het is gespeeld,
In zijn geheel gezien?
Heb ik gehoord van Golgotha,
Of heb ik er gestáán?
En heb ik inderdaad gezien
Wat voor mij werd gedaan?
Het grootste drama ooit gespeeld
Werd daar voor mij volbracht,
Ik speelde daar geen enk'le rol,
Het is Zijn grote Macht.
Heer, geef, dat ik het spel mag zien
In al zijn groot geheel,
En leer mij elke dag opnieuw
De rol die ik dan speel.

John Van Ast.

FB THE FAMILY BOOKSTORE
Serving Reformed Canada
468 Brant St., Burlington, Ont. Phone Burlington 637-9151 or Hamilton 529-5194

Beelden van en uit

NEDERLAND

* *

TEGENWIND

"Heerlijk om wind tegen te hebben," zei Ir. F. J. Philips, president van het Philips-concern (350.000 werknemers in 60 landen). Hij zal op 1 juli zijn taak overdragen aan Jhr. H. A. C. van Riemsdijk, een zwager van de tegenwoordige voorzitter van het Bestuur. Philips (de onderneming dan) had even de wind tegen, doordat de voorraad-vorming te groot werd. In sommige productie-bedrijven werd de werkweek verkort. De kwartaal-winst was teruggelopen, de Beurs reageerde met een daling van de koers, maar de "baas" was er niet ondersteboven van. "Ik heb," zo zei hij, "in de veertig jaar die ups and downs meermalen meegemaakt. Wij moeten nu op de efficiency gaan letten en kostenbesparend gaan werken. Zoiets beleef je om de vijf jaar." Bijsturen, noemt men dat en Ir. Philips vond dat een mooie taak voor zijn opvolger.

De "jonge" Philips, zoals hij in de wandeling wordt genoemd, — zoon van de stichter van het bedrijf — wordt pas 60 en ruimt nu reeds zijn plaats. Hij is een van die captains of industry, die bij hoog en laag gezien is. Man van de morele herbewapening, eerlijk en ronduit. Jammer dat in Nederland meer geluisterd wordt naar allerlei figuren die aan de weg timmeren, dan naar mensen, die door hun geweldige verantwoordelijkheid en grote ervaring in staat zijn een evenwichtig oordeel te geven. Hoewel men in Europa en ook in Nederland bevreesd is voor een sterke machtspositie op economisch gebied van Amerika — het geïnvesteerd Amerikaans kapitaal steeg hier in 1969 tot 4.4 miljard gulden — wordt de nationale betekenis van de grote figuren uit de zakenwereld niet onderkend. Als Philips zegt, dat het huidige loon- en prijsbeleid in Nederland hem met grote zorgen vervult, dan wordt daar veel minder aandacht aan besteed dan wanneer een vakverenigingsman oppijpt over hogere lonen voor de arbeiders.

Intussen gaat in alle sectoren de strijd om meer inkomen onverminderd voort. De Belgische boeren, gesecondeerd door Duitse, Franse en Nederlandse boeren, hebben tijdens het beraad over de landbouwprijzen in de E.E.G. Brussel op z'n kop gezet. Tienduizenden demonstreerden voor betere prijzen. Mansholt, vice-voorzitter van de E.E.G.-commissie, oud-minister van Landbouw in Nederland, was de gepikte vogel. Hij wil structuurverandering, grotere en zelfs grote bedrijven, betere bedrijfsvoering en vermindering van het aantal boeren. Dit laatste proces voltrekt zich reeds in snel tempo. Het aantal boerenbedrijven in ons land liep terug tot ± 180.000, dit is ongeveer de helft van tien jaar geleden. De financiële voorwaarden bij sanering maken het voor velen gemakkelijk om er mee op te houden. Toch is de agrarische sector nog goed voor zestien procent van de werkgelegenheid en een kwart van de export. Nederland heeft het grootste belang bij de handhaving van een gezonde boerenstand. Wat ons hindert, is, dat het leven steeds meer verziekt, door te gaan leunen op de Staat. Voor Oost-Groningen zijn speciale maatregelen getroffen tot industrie-vestigingen en verhoging van de werkgelegenheid. Onmiddellijk uit zich de ontevredenheid van andere delen in het Noorden, die deze financiële faciliteiten ook voor hun gebied wensen. De heer Jongeling had niet helemaal ongelijk toen hij zei, dat het Noorden zichzelf uit het moeras moest halen. De Friese Staten zonden de zoveelste motie naar Den Haag. De politici komen nu voor de verkiezingen hard opdraven om te verklaren, dat het Noorden speciale hulp nodig heeft. Hoe diep het zit, bewijst wel het program van de P.v.d.A., waarin dit punt was vergeten. Als de wind werd nog een plannetje in elkaar getimmerd, dat een paar honderd miljoen moet kosten.

Belangrijker is, dat zowel in Groningen als in Friesland de boringen naar gas, olie en zout worden voortgezet. Nabij Pieterburen (Noordwest Groningen) bevindt zich een zoutkorst, waarvan de top ongeveer 500 à 600 meter onder het maaiveld ligt. Slochteren schijnt een onuitputtelijke bron van aardgas te zijn. De cijfers lopen in de negen nullen. We doen alsof het niet op kan, voorzien eigen land en exporteren naar de buren. Ondanks alle mooie woorden nu en dan in Den Haag gesproken, moet men in het Noorden wel extra betalen voor benzine en olie, maar krijgt men geen enkele reductie op de prijs van aardgas. Dit is niet billijk!

Met het oog op de verkiezing van leden der Tweede Kamer staat de propaganda-machine der politieke partijen onder hoge druk.

Opinie-peilingen lopen zo ver uiteen, dat er geen peil op te trekken is.

De hoofdredacteur van Elseviers Magazine is aan de Vrije Universiteit gepromoveerd tot doctor in de sociale wetenschappen op een proefschrift aan de politieke propaganda gewijd. Eén van zijn stellingen was: "De Nederlandse politici moeten meer handen schudden. De redevoeringen in de Tweede Kamer moeten ten hoogste tot 25 minuten worden beperkt. Een partij dient ten minste driemaal de kiesdeler te halen om in de Tweede Kamer vertegenwoordigd te kunnen zijn."

Wij dachten dat er nog heel wat andere oorzaken aan te wijzen zijn om het gebrek aan belangstelling en élan te verklaren. Oorzaken die meer met de inhoud dan met de lengte van de redevoeringen hebben te maken, ook meer met het hart van de politici dan met hun handen.

* * *

Twee bekende en met grote gaven versierde schrijvers zijn door de dood weggenomen: Simon Vestdijk en Jan Greshoff.

Vestdijk, aanvankelijk voor arts opgeleid, is op 34-jarige leeftijd begonnen te dichten en te schrijven. Geen Nederlandse schrijver heeft zulk een uitgebreid oeuvre nagelaten als hij. Hij wordt genoemd de grootste Nederlandse romancier, de eminente novellenschrijver, de briljante, belezen essayist, de knappe, hoewel conventionele en cerebrale dichter, de filosoof, de musicoloog. Vestdijk is meermalen voorgedragen voor de Nobel-prijs, doch het Nederlandse taalgebruik is blijkbaar te klein om daarvoor in aanmerking te komen. Persoonlijk wil ik gaarne erkennen weinig van hem te hebben gelezen. Toen ik aan een van zijn boeken begon en Maria van Magdala daarin in de nadagen van Pilatus als diens concubine werd afgeschilderd, was het mij te gortig. Ik heb het boek niet uitgelezen.

Greshoff stierf in Kaapstad (Zuid-Afrika). Ook zijn gedichten zijn pessimistisch en wrang:

"De cyclus is voltooid in angst
en leed:
Het **Zijn**, waarin de ontelbaren
verteren
Volgens Gods gruwelijke gril,
Gaat in het **Niet-Zijn**, grenzeloos
en stil
In 't absolute en boventijdse,
keren."

Dat is Greshoff's beeld van de jongste dag! Kunnen we dan niet beter bij Vondel terecht:

"Wanneer dit tijdlijck leven
endt,
Begint het eindelooze leven,
Bij God en engelen bekend,
En zaligen alleen gegeven."

Cn.

TAX ADVICE
FREE/CONFIDENTIAL

Indien U pas kort in Canada bent, dan dient U het volgende omtrent Inkomstenbelasting te weten:

De inkomstenbelasting in Canada is gebaseerd op woonplaats, niet op burgerschap. Mensen die hier wonen geven al hun inkomen dat zij ontvangen aan, zelfs als een gedeelte daarvan van buiten Canada afkomstig is. Indien Uw inkomen in de vorm van loon of salaris is dan heeft Uw werkgever reeds inkomstenbelasting ingehouden. Hij dient U voor het eind van februari een T4 bewijs te overhandigen waarop Uw verdiensten en de ingehouden bedragen zijn aangegeven. Een afschrift van dit T4 bewijs dient U aan Uw aangiftebiljet te hechten. Indien U gedurende het jaar meerdere werkgevers hebt gehad dan moet U ook verschillende T4 bewijzen bijvoegen. De meeste belastingbetalers in Canada ontvangen hun aangiftebiljetten per post. Deze zijn bedrukt met de naam, adres en Sociale Verzekeringsnummer van de belastingbetaler. Een nieuwaangekomene in dit land moet zijn eerste aangiftebiljet op het postkantoor afhalen. Zodra wij het hebben ontvangen plaatsen wij Uw naam op de lijst en het volgende jaar zullen wij het aangiftebiljet, zoals die anderen, aan U opzenden. Een Inlichtingengids maakt deel uit van elk aangiftebiljet. Het beantwoordt vrijwel alle vragen. Als U niettemin een lastig geval hebt dan kunt U advies en inlichtingen bij elk districtsbelastingkantoor krijgen zonder kosten. U kunt ze opzoeken, bellen of schrijven. Vele van onze ambtenaren spreken andere talen .... of U geeft er mogelijk de voorkeur aan om een vriend mede te brengen die voor U vertalen kan.

NATIONAL REVENUE, TAXATION
REVENU NATIONAL, IMPÔT

OOK ÚW MOEDER...

Ja, ook zij denkt op Moederdag, 9 mei a.s., aan haar kinderen. Maak haar, die daar ver weg in Nederland woont, gelukkig met een fijn geschenk, via de Stichting "Holland Feestpakket," Den Haag, Nederland.

Juweelpakket: Vorstelijke doos met 96 stuks allerfijnste chocolade assorti — Een even royale doos met 56 natuurzuivere vruchtenkoekjes — Twee fraaie dameszakdoeken — Een dubbele aanbiedingskaart met gezellige tekst compliceert het geheel. Prijs, incl. verpakking, vracht, verzekering, enz.: Can. $8.25.

Groot feestpakket: Roombotercake van ±900 gram, versierd met bloemmotief van marsepein — Kistje vruchtenkoekjes — Grote doos hazelnootbonbons — Blik kaaskoekjes — Doos Utrechtse Sprits — Grote pot vruchten op sap — Doos en kuipje prima kaassoorten — Pak citroenkoekjes — Plastic sierbox met praline-chocoladehartjes — Delftsblauw blikje met Zeeuwse babbelaars — En ook hier de dubbele aanbiedingskaart erbij. Prijs, all in: Can. $13.75

U behoeft alleen maar een korte brief aan de heer C. vanden Top, Box 190, Grimsby, Ontario, te sturen, met daarin volledig en duidelijk zowel naam en adres van Uw Moeder in Nederland als die van Uzelf. Tegelijk in die brief ook een cheque of money-order bijsluiten op naam van C. vanden Top, Grimsby, Ontario. Desgewenst kunt U zelfs die brief achterwege laten, maar schrijft U dan de beide addressen wel achterop de cheque of money-order. Hoe U het ook doet, het is altijd heel gemakkelijk. Er wordt prompt voor gezorgd dat Uw Moeder vóór Moederdag Uw attentie ontvangt. En Uzelf krijgt een bevestigingsbericht toegestuurd. Welk geschenk U Uw Moeder hebt toebedacht, zien we aan het bedrag.

Tenslotte nog wel dit verzoek: zorg nù voor haar.

BESTEL NÙ..!

VAN ANDERE DRUKPERSEN

De stem van Manhattan

Het was een drukke zaterdagmiddag toen mijn taxi de bekende Brooklyn Bridge passeerde en het gigantische Manhattan binnen reed. Bij al die grote wolkenkrabbers leek het Amerikaanse vrijheidsbeeld vanaf de Bridge gezien net een miniatuurmonumentje, dat in de verte in de zon stond te blinken. (Het was 33 graden.)

Af en toe leek het er op, dat ik nooit ter plaatse zou arriveren. In deze wirwar van auto's kon ik geen een wagen ontdekken, die geen kras of deuk had opgelopen. Overal doken knalgele taxi's op. Ik vroeg de chauffeur hoeveel taxi's er in New York wel reden. 20.000 taxi's verzekerde hij me. De stadsbussen, die mij passeerden, waren voorzien van aanplakbiljetten: "Billy's Back" stond er op. Binnen een week zou Dr. Billy Graham in Shea-stadion komen spreken gedurende 5 dagen, en daar werd de nodige aandacht aan besteed. Inmiddels was mijn taxi het Rockefeller Center gepasseerd en draaide nu de 57ste straat in. Schuin tegenover Carnegie Hall was de eindbestemming. "Salisbury Hotel" stond met sierlijke letters boven een gebouw van zo'n 20 verdiepingen. Het benedenste gedeelte was wit geschilderd terwijl de rest een beige tint had. In dit hotel komen geregeld bekendheden uit de operawereld of politieke leiders. Salisbury Hotel heeft vele verrassingen. Met zijn 320 kamers staat het bekend om zijn gastvrijheid. Op mijn kamer (16de verdieping kamer 16) lag de Gideon Bijbel niet op een verborgen plaats maar op het bureau, opengeslagen bij Psalm 23. Elke kamer is voorzien van radio en televisie. Een speciale knop op de radio brengt, door een bandrecordersysteem van het hotel, geestelijke muziek in mijn kamer.

Dit hotel is eigendom van een der beroemdste kerken van Amerika: Calvary Baptist Church. Deze kerk. met z'n 1200 zitplaatsen bevindt zich onder het Hotel. Boven de ingangen van de kerk staat geschreven: Wij prediken Jezus Christus en die gekruisigd, zijn opstanding en zijn wederkomst. Het hotel heeft speciale weekend-prijzen voor hen die op zondag de diensten willen volgen. Wanneer er geen plaatsen genoeg zijn (en dat gebeurt geregeld) kunnen de gasten van het hotel op hun kamer de diensten volgen door middel van gesloten circuit televisie.

In het hotel is een speciale "hot-line" telefoon, die een medewerker binnen enkele minuten (dag en nacht) naar uw kamer brengt om u te helpen, wanneer u in geestelijke nood mocht zitten. Naast deze pastorale hulpverlening heeft "Calvary" ook nog een boekhandel, naast de kerk. Tevens zijn er in dit gebouwencomplex, zondagschoollokalen e.d., een bibliotheek, een bandotheek, een lunchroom en een apartement voor de plaatselijke predikant en zijn gezin. Calvary heeft zijn eigen studio!

Het geheel staat onder de dynamische leiding van dr. Stephen F. Olford. Deze Engelse predikant staat nu reeds 10 jaar in New York. Daarvóór stond hij in Duke Street Baptist Church in Londen en sprak geregeld op de Keswick Convention.

Het idee van een evangelisatiecentrum als dit kwam van dr. John R. Straton. Een oude kerk werd in 1929 afgebroken en het moderne gebouwencomplex werd opgebouwd. Gedurende de depressie in 1932 kwamen gedachten op om het hotel te verkopen, doch de predikant zag de belangrijkheid van dit project en kreeg tenslotte toch genoeg geld bijeen om het project te voltooien.

De zondag is de drukste maar ook de fijnste dag in Calvary. Wanneer u naar de kerk beneden gaat kunt u reeds in de lift kennis maken met de muziek en zang, die het kerkkoor ten gehore zal brengen. Onder de leden van deze gemeente bevinden zich grote musici, o.a van Cliburn, de bekende concert-pianist.

De kerk is van binnen erg helder en doet warm aan. Als gast kreeg ik van iemand een zelfklevend etiquetje opgeplakt bij de ingang: "A welcome guest", stond er op. Het gevolg daarvan was, dat diverse mensen mij aanspraken en alles deden om mij "thuis" te laten voelen. Deze kerk wordt bezocht door blank en zwart. Geregeld komen hier bezoekers van 40 tot 50 verschillende landen. Het gebeurde mij hier, dat ik naast een Nederlandse dame kwam te zitten. Ofschoon wij beide Engels spraken bij onze kennismaking hoorde ze aan mijn accent, dat ik van Holland moest zijn. Een dienst meemaken met Stephen Olford is een zegen. Zoals tijdschriften "Calvary" de "Oase van de 57ste straat" noemen, zo is Olford bekend als de "Stem van Manhattan". Hij is zeker geen onbekende voor de New Yorkers. Zijn heldere stem en zijn sympathiek gezicht komen elke week op radio en televisie. Zijn radio-programma "Calvary Church Hour" wordt elke week over heel Amerika uitgezonden op 71 stations. Ook in Z.-Amerika, Afrika, Austarlië en Europa zijn deze programma's te volgen. Trans World Radio zendt elke zondagmorgen de dienst uit op 41 meter kort golf (7290 kHz en 7260 kHz). Elke zondag heeft Olford een speciaal programma op de televisie op 5 verschillende kanalen. Halverwege de week is er nog een T.V.-programma van een half uur, waar zo'n 15 miljoen mensen naar kijken. Elke toespraak kunt U, waar ook ter wereld, op een band of gedrukt thuisgestuurd krijgen. Dit geldt ook voor zijn maandblad "Encounter".

Dominee Olford is een sterke persoonlijkheid. Hij is erg beweгelijk en loopt gemakkelijk in gezelschap van de een naar de ander om aandacht te schenken aan ieders wel en wee. Niet alleen een knap theoloog is deze Brit, doch ook een begaafd spreker. Waarschijnlijk dankt hij dit aan zijn studie's is de Engelse Letteren. Zijn woorkeus is bijzonder. Een diepe ernst ligt er in zijn prediking. Meer dan ik gewend ben proef ik bij hém, dat de boodschap een zaak van zijn hart is en niet van theologische kennis alleen.

Billy Graham schreef eens over hem: "Zonder meer kan ik zeggen, dat ik in Dr. Stephen Olford de beste combinatie gevonden heb van predikant, leraar en evangelist. Niemand heeft mij zo zeer beinvloed en ligt mij zo nauw aan het hart dan hij."

De "stem van Manhattan" klinkt niet alleen voor de New Yorkers. Calvary kerk is ook een zendingskerk. De gemeenteleden leven erg mee met het zendingsveld. Nu heeft de gemeente reeds 47 zendelingen op de diverse continenten.

Zijn prediking is eenvoudig en gemakkelijk te volgen. Meestal spreekt hij in series. Zo heb ik hem eens 30 zondagen horen prediken over de tweede Corinthebrief. Sommige boodschappen verschijnen in boekvorm of op grammofoonplaten.

De boodschap, die ik hoorde in het weekend, waarin ik dit verslag maakte had als thema: "Find it, Follow it, Finish it!" Het was speciaal gericht tot de jeugd. Het is noodzakelijk voor ons leven, dat wij de Wil van God leren kennen. Gods wil voor alle mensen is, dat zij allen tot behoudenis zullen komen. Daarnaast heeft God nog een plan voor ieders leven in het bijzonder. U bent een gelukkig mens, als U de Wil van God voor Uw leven gevonden hebt. U moet die wil niet alleen trachten te vinden, maar dan ook volgen. Zo vele christenen weten wat Gods wil is, maar kunnen niet de moed of de kracht opbrengen om haar te volgen. Het is niet eenvoudig "volgelingen te zijn van Christus". Niet alleen het vinden en volgen van onze roeping is belangrijk, maar de Bijbel roept ons ook op om na het vinden en volgen het ook te voleinden. Dit kan alleen door de kracht van de Heilige Geest. Het is bekend, dat 60% van alle zendelingen na hun eerste periode niet meer terug gaan naar het zendingsveld.

Hoe staat het met uw leven? Hebt U Gods wil al gevonden? Hebt U Hém al gevonden? Hebt U het Leven al gevonden? Ik weet het, het is moeilijk het te volgen; het is moeilijk Hém te volgen en nog moeilijker het te voleinden, maar we behoeven het niet in eigen kracht te doen. De Bijbel zegt: Hij, die in U een goed werk begonnen is, zal dit ten einde toe voortzetten, tot de dag van Christus Jezus.

Vertrouw op deze belofte en geeft Uw leven over in Zijn handen.

Ben Louwerse
in "Visie"
(Evangelische Omroep).

TERLENKA PLOOIROKJES

Effen en Geruit

IMPORTEUR:

JANKOK LTD.

P.O. BOX 252 — WILLOWDALE, ONT.

ALS U C.C. WAARDEERT — ***help ons dan door het aanbrengen van één of meer nieuwe abonnees!***

We belonen Uw medewerking gaarne met een premieboekje.

DE LANGE REIS VAN JILDERD HOENEVELD

door S. P. Akkerman

(34)

In de trein zit hij in een hoekje en kijkt naar buiten. Het vertrouwde landschap. Even toeven zijn gedachten bij de hut, ver, ver weg aan de kant van de rivier, de hut, die nu leeg zal staan.

Nu denkt hij aan vijftien jaar geleden, toen hij ook in de trein zat. Onrustig en gejaagd. Daar komt hij dan terug. Rijk, maar toch met een stil verwijt in zijn hart! Wie eens steelt is altijd een dief.

Zijn medereizigers beginnen soms een gesprek. Jilderd antwoordt kort. Hij is het Hollands ook al bijna verleerd. Fries kan hij beter.

Als ze Heereveen binnen stomen is het al donker. Nu duurt het niet lang meer, dan moet hij uitstappen. Het idee om met een auto het dorp binnen te rijden heeft hij al lang laten varen. Iedereen zou er over spreken. Dat is niet nodig.

De trein staat stil. Jilderd komt van zijn bank overeind. Uitstappen. Hoe vaak heeft hij zich dit voorgesteld. Nu, nu het dan werkelijkheid is, ziet hij er tegenop.

Hij staat op het kleine, slecht verlichte station. Daar zat hij voor vijftien jaar, arm als de mieren, op een bank. Nu staat hij hier weer, een rijk man.

Er staat een autobus op het stationsplein. De naam van zijn dorp staat er met grote letters op! Vleerbos. Jilderd besluit opeens om te lopen. Direct in zo'n bus; als iemand hem herkent, moet hij meteen vertellen. Nee, hij gaat maar lopen. Hij is al gauw op de straatweg. Donker is de weg. Hoe vaak heeft hij vroeger deze weg gelopen. Dan vochten ze met de jongens van het andere dorp.

Jilderd, de schouders ingetrokken, stapt voort door de winteravond.

"O God," bidt hij, "nu kom ik thuis en voel mij toch zo alleen."

In het dorp is het donker. Hier en daar brandt een slaperige straatlantaarn. Bij enkele winkels zijn de lichten nog aan. Daar woont Bonne de Vos nog. Hier is een winkel groter geworden. Daar woonde toen hij wegging Klaas Vis. Nu staat een andere naam op de ruit.

Het pleintje midden in het dorp ligt verlaten, het licht uit de herberg druilt over de straat. Donker rijst de toren ten hemel. Die is nog het zelfde. Zijn schoenen klappen op het brugdek, nu langs de vaart. Ja daar ligt nog het schip van Koene Veldkamp, die voer altijd naar de Lippenhuizermarkt om lammeren op te kopen. 's Middags kwam het schip terug, een blatende vracht lammeren tussen de hekken. Dan hielpen zij als jongens mee om de lammeren uit te laden en naar de boeren te brengen. Nog hoort hij het eentonige: "Beee, bee," een hele avond lang.

Jilderd loopt langzamer. Wat zullen ze zeggen? Moet hij er over beginnen? Daar loopt hij over de Wipbrug, daar staat het huisje van Dirk en Janke. Ja, hier moet hij zijn.

Vijftien jaar hoopte hij op dit ogenblik. En nu? Met lood in zijn schoenen stapt hij naar de deur.

Er brandt een klein olielampje in het kleine gangetje. De geur van kool en nat ondergoed komt hem tegen. Hij loopt meteen door, doet de deur van de kamer open.

"Goedenavond, Heit, Mem. Nou daar was ik dan eens weer." Wat zijn ze oud geworden, flitst het door zijn hoofd. Maar dan drukt hij de eeltige hand van zijn vader al.

"Zo was je dan toch terug? Je bent oud geworden, Jilderd."

Moeder heeft tranen in de ogen, als ze wat schuchter zijn hand drukt. Is dit Jilderd? Deze man met een snorretje? Jaren lang heeft ze het beeld van Jilderd vast gehouden, zoals hij was, toen hij wegging. En deze man is een heel andere. Ze begrijpt opeens, dat de Jilderd die wegliep nooit zal terugkeren.

Daar zit hij dan weer in de kamer bij zijn ouders. De stoelen zijn nog dezelfde, de prenten tegen de kant ook. Het tafelkleed, zwart met rood, hetzelfde. Maar zijn ouders ziet hij met andere ogen.

"En het is je dus goed gegaan, zoals ik begreep uit je laatste brief," zegt Jelke en neemt zijn zoon nog eens op.

"Ja, ik heb goud gevonden. Ik heb nu geld genoeg. Jullie kunnen wel een nieuw huis krijgen. Laat het maar bouwen. Ik zal het wel betalen. En je kunt wel twintig of dertig gulden in de week van mij krijgen." Hij zegt het met de beste bedoelingen, maar het klinkt toch wel wat arrogant.

Jelke Hoeneveld fronst de wenkbrauwen. Nu zou hij graag zeggen: "Jij noemt nogal wat op, Jilderd, maar hoe ben jij indertijd weggegaan? Wat had je toen uit de kast bij je arme Grootmoeder gekaapt?" Maar hij zegt het niet, Afke heeft hem gesmeekt om daar de eerste avond niet over te beginnen.

"Nou dat is mooi," zegt hij. "Wij kunnen nog wel eens zien. Maar toen je nog geen gouddelver was, zwierf je zeker maar wat vreemd door de wereld. Was je eerst niet bij een boer?"

"Ja eerst was ik bij een boer. Daar woonde ook een Friese boer, Vander Veen. Daar had u wel eens gewerkt. In Korte Hemmen geloof ik."

Dat interesseert Jelke: "Zo, is het toch waar. Woonde die Van der Veen daar en kende die mij nog?"

"Ja, u had eens tegen hem gezegd: Als ik buiten Friesland ga, ben ik ziek."

"Ik geloof het nu ook," lachte Jelke. "Zo, woonde die daar. En is het hem daar goed gegaan?"

"Nou niet bij uitstek. Ze maakten daar de droogte mee en zijn vertrokken."

Vader en moeder zitten hem aan te kijken. Droogte meemaken en dan vertrekken?

Jilderd ziet de draaiende rose zandwolken wielen tegen een koperen hemel. Maar hoe zal hij dat hier ooit kunnen uitleggen?

Moeder begint over de broers en zusters. Wietse en Jan wonen beiden in Beets bij de boer en zijn getrouwd. Feikje en Metje wonen in Leeuwarden, die zijn met fabrieksarbeiders getrouwd. En Geertje is verpleegster in Zwolle. Het zijn vreemden voor Jilderd. Hij kende ze niet anders dan als meisjes en jongens, jonger dan hij. Nu zijn ze getrouwd.

"En in de oorlog ben je ook nog geweest," zegt Jelke. "Vertel daar eens wat van."

Jilderd schrikt er van. De oorlog wil hij juist vergeten. "Ik was al gauw gevangene," zegt hij. "En later ben ik uit het kamp gevlucht en ben toen met een schip naar Noorwegen vertrokken." Hij kan moeilijk iets vertellen, merkt hij.

Vijftien jaar lang had niemand behoefte aan zijn vertellingen. Nu is hij het vertellen verleerd.

"En heb je nog Duitsers gedood?" vraagt Jelke.

Jilderd schudt het hoofd. "Dat zei ik. Wel, ik was al gauw gevangen. No, no, niet zoveel gevochten."

"Waarom vluchtte je niet naar Holland?" vraagt vader. "Uit Duitsland was dat toch zeker mogelijk."

"Ik had toen geen cent," zegt Jilderd. "En, nou ja."

"En je geloof?" vraagt moeder. "Hoe is het daar mee gegaan in die wijde wereld?"

Jilderd kleurt licht. "Goed moeder. Ik heb mijn Bijbel altijd bij mij gehad." En nu wordt hij nog roder, nu zet hij door, al is het moeilijk. "Ik weet wel, dat ik niet zo mooi ben weggegaan. Dat stelen van het oorijzer. Ik heb het altijd met me mee gedragen. En nog . . ."

De ouders zitten en zwijgen. Dan gaat moeder staan en schenkt thee. Jelke is wat met zijn houding verlegen. Daar begint de jongen er zelf over.

"En ik hoop, dat jullie mij dat vergeven hebben," zegt Jilderd hakkelend.

Moeder knikt met tranen in de ogen.

"Vergeven wel," barst Jelke's zware stem. "Het is christenplicht, maar vergeten, nee dat niet. Maar ik zal het niet oprakelen. Nee, dat ook niet. Maar je grootmoeder met een doekje op het haar in de kerk, dat zit me diep, Jilderd."

Jilderd buigt het hoofd. Nebraska, Chicago, het front, Canada en een fortuin aan geld hebben zijn schuld niet uitgewist. Hij is weer thuis en toch . . . hij voelt zich een vreemde. Waar hij vijftien jaar naar verlangde, terug naar huis, blijkt een teleurstelling te worden.

Hij zet zich met geweld over deze sombere stemming heen. "Ik zal eens een cadeau voor jullie krijgen," zegt hij en loopt naar de gang. Met zijn koffer komt hij terug, maakt haar open. "Moeder, vader, alstublieft."

Beiden zitten met een pakje in hun handen. Ze pakken het zenuwachtig uit. Veel cadeaus hebben ze niet gekregen in hun leven.

Daar zit Afke met een zware gouden halsketting in haar handen. "Het is mooi, Jilderd," zegt ze. "Wel bedankt. Maar ik durf hem niet te dragen. Is het goud? Dat zal ook wat kosten."

Met vader heeft hij het beter getroffen: een grote ronde trommel met tabak, een mooie pijp, een groot sterk zakmes en een prachtige verrekijker. Als een kind op Sinterklaas, zo zit Jelke Hoeneveld daar met zijn schatten. Hij bekijkt de pijp, het mes en neemt de verrekijker even in handen. Hij kijkt er door naar zijn vrouw, maar legt hem dan vlug weer neer. "Mensen ik schrok me een aap, zo dicht was Afke daar bij me. Nou, Jilderd, bedankt. Zo'n kijker kost ook nog al iets zeker."

"Honderd gulden," zegt Jilderd effen.

"Hè? Wat? Honderd gulden? Daar koop je een koe voor. En dat voor zo'n speelding. Dat is te erg, Jilderd, maar ik ben er anders bestmee in mijn schik. De rijksveldwachter heeft er ook een. Wie zou gedacht hebben, dat ik er nog eens een zou krijgen."

(Wordt vervolgd)

Ik will mij gaan vertroosten . . .

Enkele kanttekeningen bij het Paasevangelie

door TINI VAN AMEYDE

Dit zijn de weken, waarin christenen over heel de wereld denken aan wat bijna 2000 jaar geleden plaatsvond in Jeruzalem: de dood en opstanding van Jezus van Nazareth. Zij denken aan Hem, omdat zij in Hem geloven als de redder der wereld, het mensgeworden Woord van God. Zijn offerdood is voor hen het begin van een nieuw leven, eindeloos. Zijn opstanding is de waarborg, dat zij door God werden aangenomen als beminde kinderen: broers en zusters van Jezus. In de gekruisigde en opgestane Heer kwam God opnieuw bij mensen wonen: hun Vader, hand-in-hand met hen als in den beginne.

Hier is voor christenen het hoogtepunt in de geschiedenis. Het zou hen elk voorjaar tot elkaar moeten drijven in de verrukking van de opstandingsdag, toen het ongeloofelijke gebeurde: Jezus, die Zijn belofte hield en springlevend uit het graf keerde, de dodelijke wonden van Golgotha's schandpaal zichtbaar in Zijn lichaam. "Het is onmogelijk!" hebben ze gefluisterd, daar in Jeruzalem. Maar zie, het wàs zo: hun handen hebben Hem bevend betast, hun oren hoorden Zijn geliefde stem, samen met Hem aten en dronken ze . . . Toen brak hun jubel los: "De Heer is waarlijk opgestaan!" En op die dag van vreugdevol herkennen groeiden ze naar elkaar toe, broers en zusters van Jezus, de eerstgeborene van God's nieuwe schepping.

Vergeten waren toen de tranen van machteloos medelijden. Vergeten was het niet-begrijpen en de teleurstelling. Vergeten waren de bittere uren van vlucht en verloochening. Ze waren alleen maar blij samen: God's familie op aarde. De Meester was er weer. Vrede en vergeving omringden hen. Wat zullen ze gezongen hebben! "looft de Heer, want Hij is goed, want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid!"

Ja, Jezus' Kerk is van nature een zingende familie. Mensen, die weten, dat niets hen meer kan scheiden van God's vaderliefde zijn gelukkig. Zij zingen. Zij spelen. Zij luisteren naar Jezus' stem. Zij kijken met glanzende ogen naar de wonderen van Zijn schepping. Zij zijn eensgezind en bidden voor elkaar. Dat is: zo behoren zij te zijn . . . Het is daarom zeer triest, dat de werkelijkheid anders is. Want wat een verwarrende en afstotende indruk moet God's familie maken op de buitenwacht! Uiteengerukt door talloze ruzies werd de Kerk, soms om volslagen onbelangrijke dingen. En het allerergste is, dat de meeste christenen deze versplintering als vanzelfsprekend geaccepteerd hebben. Het doet hen niet eens pijn meer. Laat staan, dat ze een hand zouden uitsteken om er iets aan te doen. O zeker, we hebben nu nationale en internationale raden, maar dat stelt in de praktijk weinig voor. Je moet eens proberen om plaatselijk iets op touw te zetten. Dan heeft de ene kerk nog meer capties dan de andere . . . En zelfs in Jeruzalem, waar elk jaar duizenden christenen naar toe reizen om hun Heer te aanbidden op de grond waar Hij eens liep, gunnen Zijn volgelingen elkaar geen duimbreed.

Reeds twintig eeuwen is de Kerk ongehoorzaam geweest aan Jezus' bevel op de weg naar Golgotha: "Dit gebied Ik u, dat gij elkander liefhebt!" En Hij bad voor U en mij en elke gelovige: ". . . dat zij allen één zijn zoals Gij, Vader, in mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn, opdat de wereld gelove, dat Gij mij gezonden hebt." De Heer zelf heeft de getuigkracht van Zijn Kerk onlosmakelijk verbonden aan de manier, waarop Zijn broers en zusters met elkaar omgaan. Zijn wil is, dat zij elkaar zullen liefhebben en onderling respecteren. "Want wie onder u de kleinste is, die is groot in het koninkrijk der hemelen."

De kleinste . . . de grootste? Als we dit tot ons laten doordringen, dan wordt één ding kristalhelder: dat het niet altijd de leiders waren, die de Kerk voorgingen in de geest van onze oudste Broeder! Inplaats van trots te zijn op hun denominatie moesten christenen eens bedenken, dat zij uit tweedracht werd geboren . . . God's familie, die van Jezus in Zijn laatste uren nog een levensgrote les in nederigheid ontving, brak zichzelf in duizend stukjes. En de scheidsmuren werden zo hoog, dat zelfs samen Paasfeest vieren er niet meer bij is. Maar — hoe merkwaardig! — geen gelovige is ooit uit dit bestaan vertrokken met een klinkende slagzin of zuiverbewoorde leerregel op zijn lippen. Als hij nog getuigen kon, dan was het iets simpels: de naam van de Heiland, een tekst of gezang. Geloven is, after all, heel simpel. Een kind kan het. De moeilijkheid is juist, dat zoveel christenen dit pas ontdekken nadat ze zich al hun dagen blindgestaard hebben op (waardevolle) tradities en (belangrijke) principes.

Het is om deze reden, dat ik bij elk feest van het kerkelijk jaar God innig dankbaar ben. Omdat Hij de Kerk in die twintig eeuwen niet alleen schriftgeleerden schonk, maar ook dichters. Zij zijn het, die ons helpen bij het feestvieren. Zij leerden ons zingen! Protestant of Rooms, als kinderlijk-gelovige christenen spraken zij de taal van ons hart. Wat een troost! Dwars door alle verminkingen van menselijke hoogmoed en kleingeestigheid heen zagen hun ogen het heerlijke beeld van God's familie, Jezus aan het hoofd van Zijn tafel: de heilige katholieke Kerk, de gemeenschap der heiligen.

Met tranen in hun stem zongen zij van het Lam, dat de zonden der wereld wegdroeg. Zij jubelden hemelhoog over de Held, die sterker was dan de machten van dood en duisternis. Zij konden het, als David, niet laten om te zingen. Want, ziet U, in het geloof waren zij even dicht bij de Meester als de vrouwen en discipelen in Jeruzalem. Zelf stonden zij rond de schandpaal en bij het open graf. Zullen we nu eens naast hen gaan staan? Wie weet, dan kunnen we misschien allemaal een beetje blijer feestvieren.

"Ik wil mij gaan vertroosten
in Jesu lijden groot,
al heeft 't gestaan ten boosten,
het kan nog worden goed.
Al om mijn zondig leven
ben ik met druk bevaân,
dat wil ik gaan begeven:
o Jesu, zie mij aan!"

Dit was de stem van pater Johannes Brugman. Een liedje uit de Middeleeuwen zong van onze Heiland als "die nachtegale":

"Die fiere nachtegale des kruisen boom opvloog,
hij heeft zijn vederkens zoo wijde ontploken,
hij zank zoo luide die zeven noten hoog,
zoodat zij edel hertken is gebroken.

Nu is de fiere nachtegaal gebleven dood
om minnen van eender zuiverder jonkvrouwe;
hij kwam zoo hooge al uit zijn vaders schoot —
wie hoorde jee gelijke dezer trouwe?"

Ja, wie heeft van zo'n trouw ooit gehoord? Later beleed Revius onomwonden, dat het niet de Joden waren, die Jezus aan het kruis hingen:

"Ik ben 't, o Heer, ik ben 't die u dit heb gedaan,
ik ben de zware boom, die u had overlaan,
ik ben de taaie streng daarmee Gij gingt gebonden,
de nagel en de speer, de gesel, die u sloeg,
de bloedbedropen kroon, die uwe schedel droeg,
want dit is al geschied, eilaas, om mijne zonden."

Guido Gezelle, de priester uit Vlaanderen, vroeg in verwondering met alle kinderen van God:

"Wie was zoo goed,
dat Hij zijn bloed
ons geven wilde?
Wie was zoo milde,
wie was 't, die boette?
Jezus, de zoete:
schamel en bloot
stierf hij de dood."

En Anna Mertens, in een prachtige vertaling van Verlaine's "Aux pieds dus Christ", bad met U en mij:

"God van verschrikking, God van Heiligheid,
helaas, die donkere afgrond mijner zonden,
God van verschrikking, God van Heiligheid.

God van vergeving, God van offerand,
helaas mijn diepte van ondankbaarheid,
God van vergeving, God van offerand.

Dit alles weet Gij, alles weet Gij, Heer,
en dat ik de armste ben der armen nu,
dit alles weet Gij, alles weet Gij, Heer.

Maar wat ik heb, mijn God, ik geef het U."

Het enige, dat wij de Heer kunnen geven bij de herdenking van Zijn offerdood, is de aanbidding van een verbrijzeld hart. Voor wie dit ziet wordt het leven goed en vol van Zijn genade. In de tere woorden van Ad den Besten:

"Alles bloeit onverdiend, langs ieder pad
vind ik Uw spoor en keer ik op Uw schreden.
Amen, Heer Christus, die met ons verblijft,
Gij hebt U zelf bij ons vlees ingelijfd . . ."

In zijn "Kwatrijnen op de Paasdag" zong Muus Jacobse:

"De morgenschemer werd een bliksemslag,
licht wentelde de steen weg waar hij lag,
de duisternissen vloden in beschaming.
Het graf was leeg. Het was de eerste dag.

Vrouwen, die rouwende het haar ontbonden,
de steen bewenend, die Zijn voeten wondde,
herkenden met een sidderende kus
de nieuwe aarde waar Zijn voeten stonden."

Met vreugde stelde Anton Lam in zijn Paaslied vast:

De dood is nu gestorven,
de duisternis gezwicht!
God houdt zich niet verborgen,
Hij brengt op deze morgen
het leven aan het licht."

En Gezelle juichte, in een van zijn bekendste gedichten:

"Paaschen, Paaschen, opgestanden
is de God, dien booze handen
hadden aan het kruis gedaan;
Paaschen, Paaschen, vrij voortaan,
heeft Hij hout en steen en ijzer
overwonnen, die Verrijzer,
hallelujah, één uit al,
leeft en immer leven zal!"

Het enige, dat wij de Heer kunnen geven bij de herdenking van Zijn opstanding is het loflied van een vrolijk hart. Luister naar Van Doorne's:

"Looft, zondaars, altesaam
de Zon van onze dagen
en noemt Hem bij Zijn naam:
Licht, Antwoord-aller-vragen.
Prijst nu met blijde stem
uw Broeder's godlijk wezen.
Gelooft, en weest met Hem
uit dood en graf verrezen!"

Pasen vieren zoals het hoort: blij, getroost, samen met alle kinderen van God . . . kan dat nog temidden van zoveel kerkelijke onrust en gebrokenheid? O ja, dat kan! Het geheim is, dat U niet slechts naar de schriftgeleerden van de Kerk luistert, maar ook naar haar dichters en musici. Zingende christenen maken geen ruzie. En van kerkmuurtjes trekken ze zich weinig aan . . . Ze hebben het te druk met vertellen van wat God voor hen persoonlijk gedaan heeft: de psalmisten van het Nieuwe Testament. Wanneer we met hen mee-zingen komen we zonder mankeren terecht in Jozef's tuin. Bij al die andere mensen, die geloven in de Zoon van God, gekruisigd en opgestaan. En dan herhaalt zich het wonder van de Paasmorgen, dat Guillaume van der Graft zo enthousiast bezong:

"Wij krijgen elkander lief
als de bladeren van een boom
als de aderen van een stroom
de letters van een brief —

wij heten dezelfde naam
wij nemen dezelfde loop
langs groene oevers van hoop
wij hebben dezelfde stam —

de Vader heeft ons geplant
en de Zoon plant ons voort
de heilige Geest legt het woord
van God in onze hand."

Ziet U het? **Pasen is Ontmoeting . . .** Niet alleen met de Heiland, maar met Hem èn allen, die Zijn verschijning hebben liefgehad. Broers en zusters van onze Heer Jezus Christus, naar welke kerk in dit land U straks ook moogt opgaan: ik wens U Zijn vrede en een zingend Paasfeest!

De handelsverhouding E.E.G. - Ver. Staten

De twee handelsreuzen E.E.G. ("the Common Market") en de Ver. Staten zetten wederzijds bij elkaar ongeveer 16,5% van hun totale uitvoer af. Hun wederzijdse handelsbelangen vlechten zich steeds meer ineen en derhalve dreigt er altijd een ontwikkeling waarin men op elkaars zere tenen gaat staan. Het begrip "handelsoorlog" gloort dan aan de horizon. Wanneer de uitvoer van een van beiden verstoord wordt zal de andere partij dit direct als pijnlijk ervaren. Een dergelijk gevaar komt tot uitdrukking in reeds gedane Amerikaanse beraadslagingen over een verzwaring van rechten op de invoer van waren uit de E.E.G.-landen. Uitvoering van deze plannen zal tot tegenmaatregelen van de EEG-landen voeren. Want de E.E.G. koopt in de Ver. Staten meer dan andersom. Ook zijn de EEG-investeringen in de Ver. Staten aanzienlijk. In de periode 1967-1969 stegen deze investeringen met 54% terwijl de Amerikaanse investeringen binnen de EEG met 36% stegen.

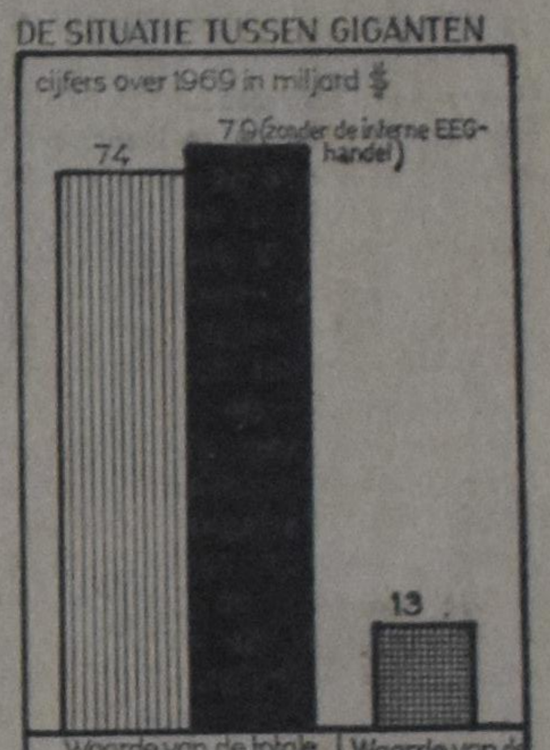

Plaats Uw advertenties in C.C.; het blad dat men leest!

OOK ÚW MOEDER . . .

(zie uitvoerig bericht op pag. 5)

Garlic is goed voor U

Garlic is een natuurlijk antiseptisch geneesmiddel betwelk de bloedsomloop vrijhoudt van onzuiverheden en voorkomt of vernietigt ontbindings-bacillen.
Adams Garlic Pearles bevat de essentiële Garlic olie, die voor vele jaren medisch is gebruikt. Gedurende eeuwen hebben miljoenen mensen Garlic gebruikt als een gezondheids-middel, vertrouwend in de genezende en versterkende werking. Help uzelf sterk en gezond te voelen. Kook een pakje Adams Garlic Pearles vandaag bij uw drogist. Het kan u beter doen voelen, gezonder en met minder verkoudheden. Zij zijn reuk- en smaakloos in capsule vorm.

Wij hebben Speciale 17-daagse Groepen naar Amsterdam per K.L.M.

voor US $245.— van Montreal en US $283.— van Toronto plus US $100.— voor auto en hotelaccommodatie voor de eerste twee weken, en $7.00 per dag voor langer. Kinderen half geld.

Do. 15 april—Do. 6 mei
Do. 22 april—Ma. 10 mei
Do. 29 april—Do. 20 mei
Vrij. 7 mei —Ma. 24 mei
(U.S. $15.00 extra)
Do. 13 mei —Do. 3 juni
Do. 20 mei —Ma. 7 juni
Do. 27 mei —Do. 17 juni

Volledig programma tot eind augustus is op aanvraag verkrijgbaar.

Geen charter. Geen lidmaatschap van club nodig.

29—45 daagse retours TORONTO—AMSTERDAM U.S. $296.00

Vraag vrijblijvend volledige inlichtingen.

Luistert U ook 's morgens van 8 tot 10 naar het Hollandse programma op CHIN-FM 101, Toronto?

Valentine Travel Service ltd. Lucas Koops owner
1642 Bayview Ave., Toronto 17, Ont. tel. 485-0336 (24 hrs)
open Monday through Saturday 9 am—6 pm.

London Travel Bureau Herman Koops manager
Postian Building, 395 Dundas Street, London, Ont. tel. 432-1141

Uw ogen - uw belangrijkste middel tot zelfbescherming

Het beste middel dat u ooit kunt bezitten voor zelfbescherming zijn uw ogen. Alleen al dat u weet wat er om u heen gebeurt is een grote hulp om ongelukken tijdens uw werk te voorkomen. Het is dus een gezond standpunt, o.a. met een beschermende bril uw ogen te behoeden tijdens het uitvoeren van uw werkzaamheden alsmede regelmatige controle in geval uw gezichtsvermogen niet normaal is. Besteed zorg aan uw ogen, en zij zullen u veilig door de werkdag leiden.

Een open oog voor wat er om u heen gebeurt is zelf bescherming

Your Workmen's Compensation Board and Safety Associations, Ontario

De loop der tijden ⑤

door ALICE LOS

Bij het doorlezen van de geschiedenisboeken die me ter beschikking staan, gebeurt het nog wel eens dat ik me afvraag: Wie heeft er nu gelijk?! Over de jaartallen en de gebeurtenissen zijn de schrijvers het meestal wel met elkaar eens, maar over het hoe en waarom is er soms verschil van mening. Zo was ik van plan U in dit artikel te vertellen hoe de Engelsen zich de loyaliteit en aanhankelijkheid van de Iroquois hebben verworven. Ik had U willen doorgeven wat ik ergens las, n.l. dat de Engelsen en Hollanders beter met de Indianen wisten om te gaan dan de Fransen. Zij zouden begrepen hebben dat niet de Indianen, maar de Fransen hun grootste rivalen waren in de strijd om de macht op dit continent. Maar ziedaar, toen ik er nog eens een ander boek op nasloeg, bleek de schrijver daarvan precies het tegenovergestelde te beweren. Volgens hem waren de Fransen tactvoller in hun omgang met de Indianen en waren zij just degenen die de beste kijk op de situatie hadden. Wie moeten we nu geloven? 'k Had er misschien goed aan gedaan er nog een paar boeken op na te lezen, maar zoveel tijd heb ik nu ook weer niet en 'k vond dit al verwarrend genoeg. Ook was ik een beetje bang voor de razernij waar Paulus van schrijft! Dus zullen we er ons verder maar niet druk over maken, tenslotte zijn deze stukjes geen wetenschappelijke verhandelingen, maar bedoelen ze U te dienen tot "leringhe ende vermaeck", met de nadruk, in dit stukje althans, op het laatste. Over de gang van zaken in het verhaal dat nu volgt, waren beide auteurs het in elk geval in grote trekken met elkaar eens, en over de details zullen we ons nu, driehonderd jaar later, maar niet meer opwinden.

In het jaar 1708 was Kolonel Peter Schuyler, een Hollander, burgemeester van Albany, een plaatsje in New York State. In de streek dus, waar toentertijd de Iroquois zich voornamelijk ophielden.

Hij kon het goed met deze mannen van de (toen nog) Five Nations vinden, en wist dat ze het niet erg op de Fransen begrepen hadden. De voor hen zo vernederende slag bij Lake Champlain zat hen nog steeds goed dwars.

In het brein van die Hollandse burgemeester rijpte toen een prachtig plan. Hij wilde de Iroquois in hun houding tegenover de Fransen stijven en zo kwam hij met het voorstel om met vijf Indiaanse opperhoofden een reisje naar Engeland te maken. Zij konden dan eens met eigen ogen zien hoe rijk en machtig die Engelsen, die zich in steeds grotere getale in New York State vestigden, wel waren.

De Iroquois, die erg nieuwsgierig waren naar het land waar deze "pale-faces" vandaan kwamen, waren er direct voor te vinden en ook van de zijde der Engelse regering vond het plan minzame bijval. Schuyler wist hoe gevoelig de Indianen waren voor dramatiek en ceremonieel. Terwijl de vijf uitverkoren opperhoofden zich opmaakten om de reis te aanvaarden, was in London dan ook iedereen in de weer om hen een grootse ontvangst te bereiden. Men begreep daar heus wel dat er, in de letterlijke zin van het woord, politiek achter zat en het was dus niet zozeer om de gasten te eren, dan wel om ze te imponeren, dat er zoveel soesah gemaakt werd.

Tragisch genoeg, werd één der opperhoofden onderweg ziek en stierf en vond in de golven zijn graf. Blijkbaar heeft het aan het succes van het bezoek niets afgedaan. Bij aankomst lagen er prachtige gewaden voor de opperhoofden klaar, met veel goud- en zilverdraad doorweven. Vol gratie, zoals alleen een Indiaan dat kan, werden ze door de opperhoofden gedragen. Ze genoten als kinderen van alles wat ze zagen en dat was niet weinig. Kosten nog moeite werden gespaard om het de bezoekers naar de zin te maken. De twee dagbladen met de meeste invloed in die tijd, de "Spectator" en "Tatler", besteedden meer dan gewone aandacht aan het evenement. De "Spectator" wijdde zelfs een complete editie aan de Iroquois, waarin beschreven werd hoe ze als een Confederatie zich hadden georganiseerd en wat hun gewoontes en hoe hun manieren waren. Wáár ze maar gingen was er veel volk op de been om een glimp van hen op te vangen. De opvoering van het toneelstuk "Macbeth" in het Haymarket Theater zou door de geachte bezoekers ook worden bijgewoond. Toen dit bekend werd, bleef er in het hele Theater geen plaats onbezet. De Londense elite liet zich dit buitenkansje om de Indianen van nabij te zien, niet ontglippen en op hun paasbest uitgedost stapten ze bij de ingang uit hun koetsjes en vigilantes.

Jammer genoeg begrepen de opperhoofden weinig van de hele opvoering, maar tot hun grote voldoening verscheen één der hoofdfiguren, nadat het doek al gevallen was, weer op het toneel en gaf, speciaal ten gerieve van hen, een korte uiteenzetting van het stuk. Hij knoopte er een hele toespraak aan vast en waarschuwde de Iroquois om toch vooral geen vriendschap met de Fransen te sluiten. Zelfs de alleen maar goedbedoelende Franse Paters moesten ze in hun midden niet dulden.

De opperhoofden luisterden aandachtig en toen ze later, als hoogtepunt van hun verblijf in Londen aan Queen Anne werden voorgesteld, en een van hen een rede hield, kwam daarin sterk tot uitdrukking hoe de Iroquois de Engensen als bondgenoten zagen. De spreker vroeg de Koningin ook, of er geen Engelse zendeling onder zijn stamgenoten zou kunnen komen werken. Hun werd toen niet alleen een zendeling, maar ook een kerkje beloofd. Als bezegeling van die belofte kregen ze alle vier alvast een in rood leer gebonden Bijbel mee. De terugreis werd daarna aanvaard en veilig en wel zetten ze, na de overtocht, in New York weer voet aan wal.

In 1710 werd het kerkje inderdaad in de Mohawk Valley gebouwd, en daar bleef het niet bij. De Koningin liet er ook een versterking omheen aanbrengen die de naam Fort Hunter kreeg. Het kerkje kwam bekend te staan als "Queen Anne's Royal Chapel of the Mohawks", en werd door de Koningin ook nog royaal gemeubileerd. Het orgel vooral was een bron van vreugde en verbazing voor de gemeenteleden. Om nog maar niet te spreken van het achtdelige, zilveren Avondmaalsservies, dat in een grote walnoten kist vervoerd was en bewaard werd. In elk stuk was het koninklijk wapen gegraveerd. De Five Nations, en vooral de Mohawks onder hen, stonden van toen aan door dik en dun aan de zijde der Engelsen. De beloofde zendeling kwam ook en onderwees hen en hun kinderen in de Schriften.

Het zaad dat zodoende gestrooid werd, viel in goede aarde. Hoe lang was het geleden dat ze als halve wilden altijd maar weer hun bloeddorstige instincten botvierden? Langzamerhand begon daar van toen aan verandering in te komen. Het zaad schoot op en droeg vruchten. Het plan van Kolonel Schuyler was gelukt en Queen Anne wilde hem haar waardering tonen door hem in de Engelse adelstand te verheffen. Hij bedankte echter voor die eer, aldus trouw blijvend aan zijn eigen land en volk en aan de Soeverein der Nederlanden.

(Wordt vervolgd.)

WIJ LAZEN VOOR U

NOOIT ZONG EEN MEREL ZOALS TOEN

door Ds. G. P. Klijn.

Uitgegeven na zijn dood. Boekencentrum N.V., Den Haag

Dit is een bijzonder ontroerend boekje. Hier spreekt een schrijver nadat hij gestorven is. "Van vele zijden kwam het verzoek om een aantal van zijn beste bijdragen te bundelen. Mevrouw L. Klijn—Ballnel, zijn trouwe kameraad, die vooral in zijn laatste levensjaren veel voor hem opgevangen heeft, maakte een selectie uit honderden artikelen. Daarin komt de volbloed evangelist en journalist die Klijn was, ons weer tegemoet. Want hij verstond de kunst om journalistiek en pastoraal te schrijven."

Zover een kort citaat uit het voorwoord. Voor lezers die Ds. Klijn niet gekend hebben schrijf ik ook nog wat levensbijzonderheden over: deze beschrijving is indertijd door de overledene zelf opgemaakt om een administratieve reden: "G. P. Klijn, hervormd, geboren 1907. Aanvankelijk journalist bij het dagblad "De Nederlander"; vanaf 1930 studie aan het gymnasium te Doetinchem en de Rijksuniversiteit te Utrecht. Predikant te West-Terschelling 1937, daarna te Aalten en Rotterdam-Charlois. Sinds 1946 als predikant met bijzondere opdracht (voor het Open Deurwerk) verbonden aan Kerk en Wereld te Driebergen. Ds. Klijn is hoofdredacteur van De Open Deur en presenteert de gelijknamige radiorubriek van het IKOR".

Er staan 20 artikelen van Ds. Klijn in dit fijne boekje, het ene al rijker en treffender dan het andere. Iemand die dit boekje zich eigen maakt heeft wel meer dan een jaar stof om te gebruiken op visites, grow groups, verenigingen etc. Behalve de artikelen staat er ook een preek in dit boekje die gehouden werd in een kerkdienst op de dag der begrafenis van Ds. Klijn op 5 augustus 1970. Die is ook anders dan gewoon al is hij door Dr. J. M. VanVeen gehouden. U moet in elk geval hard proberen dit boekje van 72 bladzijden in bezit te krijgen en ook om het iemand ten geschenke te geven. Het verdient een grote kring van lezers.

Ik wil besluiten met een citaat uit het artikel waaraan de uitgave haar bijzondere titel dankt. De schrijver stond op een avond met een vriend die hij in het Amersfoortse concentratiekamp had leren kennen, in zijn tuin naar een zingende mereld te luisteren. "Maar nooit zong een merel zoals toen, weet je nog?" zei hij, "die avond van Rauter?" Ik wist het nog, ik had er al aan gedacht, toen de merel begon. Want ik kan zelden een merel horen op een lenteavond of ik denk aan die vogel van toen, die een uur lang zijn avondpsalmen heeft gezongen voor vierduizend verschopte menselijke wezens.

Het was die avond, dat Rauter zou komen. Hij kwam natuurlijk niet. Het was maar een uitvindsel, om ons drie uren onbeweeglijk in de houding te laten staan. Een grauw carré van stakkers, een koolveld van kale koppen, tienmaal twintig rijen van twintig. Na een uur steeg die merel in de berkentoppen bij de SS-keuken, zijn zwart silhouet stond scherp op die fontein van juichend lentegroen tegen de rode vegen van de avondlucht. Toen begon zijn adagio, zuiver als parelend water en met de donkerheid van aangetikt kristal.

Vierduizend mensen, ieder onder eigen last van leed met wroetende verlangens, angsten en vrezen — en één vogel, onbekommerd boven het prikkeldraad zijn diepe vreugde uitfluitend, in de stille avondlucht, in smeltende tonen van verlangen, in een stil ingehouden juichen en in een lofzegging, die dieper werd naarmate de zon verder zonk.

Mijn vriend raakte mij bijna onmerkbaar met zijn elleboog aan. En in de starheid van ons krampachtig staan zei hij haast onhoorbaar: "'k wou ruilen . . ." en hij zuchtte. Het uur was vol weemoed. De balsemmilde klanken van de vogel druppelden als zuivere parels door de koele lucht.

Toen de zon onder was, ging hij nog niet weg. Het was of hij doorging tot wij het begrepen: er is altijd nog iets om voor te danken en ondanks alles kan er een klein loflied zijn.

Zong hij niet zo gedragen en gedreven, omdat God de dingen in zijn grote vaderhand geborgen houdt, alle moeiten en ellenden, zonden en smarten, de onze toen, de uwe nu?

F. Guillaume.

Oostenrijks miljonair bouwt 's werelds grootste pulpmolen

(Dit zijn de belangrijkste punten uit een artikel dat is verschenen in de Financial Post.)

(Canadian Scene) — Wanneer de pulpmolen van de Athabasca Forest Industries Ltd. in Meadow Lake in Saskatchewan in 1973/74 in gebruik zal worden genomen, is het de 65-jarige in Oostenrijk geboren miljonair Karl F. Landegger — die thans in New York woont — die het meest in de melk te brokken zal hebben. De totale kosten van deze molen worden op $177 miljoen geraamd.

Als corporatie is 70% van de waarde van Athabasca in handen van Parsons & Whittemore Inc., in New York, een van de grootste particuliere maatschappijen in de Verenigde Staten. Deze onderneming bezit tevens 70% van de aandelen van de Prince Albert Pulp Co., in Saskatchewan en 100% van de Ste. Anne Nackawic Pulp and Paper Co., in Nackawic in New Brunswick. Deze bedrijven hebben een totale capaciteit van meer dan 3000 ton per dag. Athabasca zelf wordt de grootste pulpmolen van de wereld.

Landegger, die zijn eerste fabriek in 1930 begon, is de enige eigenaar van Parsons & Whittemore en maake alle belangrijke beslissingen zelf. Hij en zijn zaak nemen een aparte plaats in in de industrie, zonder de gecompliceerde connecties die zo veel voorkomen tussen de pulp- en papierindustrieën in de Verenigde Staten en Canada. Landegger's zaak houdt zich voornamelijk bezig met het bouwen van pulp- en papiermolens, maar niet voor de grote papierfabrikanten. Hij bouwt meer voor regeringen van andere landen, zoals bijvoorbeeld Tunis en India, en van meer recente datum ook voor zichzelf. Hij bezit geen enkele fabriek in de Verenigde Staten. In een interview met Phillip Mathias van de Financial Post zei Landegger, dat hij het Canadese investeringsklimaat uitstekend achtte. "Ik weet drommels goed," zo zei hij, "dat er een zekere mate van anti-Amerikaans gevoel in Canada is. De Regering van Saskatchewan heeft me verteld dat zij alleen zaken met ons doen omdat zij geen Canadezen kunnen vinden".

VAN ANDERE PERSEN

DE OPVOLGER VAN DR. BLAKE

Reeds nu al wordt de opvolging van dr. Eugene Carson Blake als Algemeen secretaris van de Wereldraad van Kerken openlijk besproken in de oecumenische pers. De 'Christian Century' schreef in haar eerste aflevering van het nieuwe jaar, drie kolommen vol over het eerstvolgende hoofd van de Wereldraad.

Drie kandidaten worden genoemd in deze. Twee zijn er uit India. De eerste is M. M. Thomas, de huidige voorzitter van het Centrale Comité van de Wereldraad, bekend door zijn pro-revolutionaire uitspraken.

De tweede is Samuel L. Parmar, 49 jaar oud en de leider van de 'United Church' van Noord-India.

De derde gegadigde is generaal Tahi Simatupang (50) van de Indonesische Christelijke kerk, de vroegere stafchef van de militaire strijdkrachten van de Republiek Indonesië. De 'Christian Century' schrijft: 'Toen hij de Hollanders ferm de deur uitgewezen heeft, heeft hij zich volledig ingezet voor het voorzitterschap van de Alg. Raad van Kerken te Indonesië en het lidmaatschap van het Centrale Comité van de Wereldraad. Tegelijk is hij dik bevriend met Nikodim van Leningrad, ook van het Centrale Comité en wordt hij gezien als een man, die bereid is samen te werken met de communisten.

"Koers".

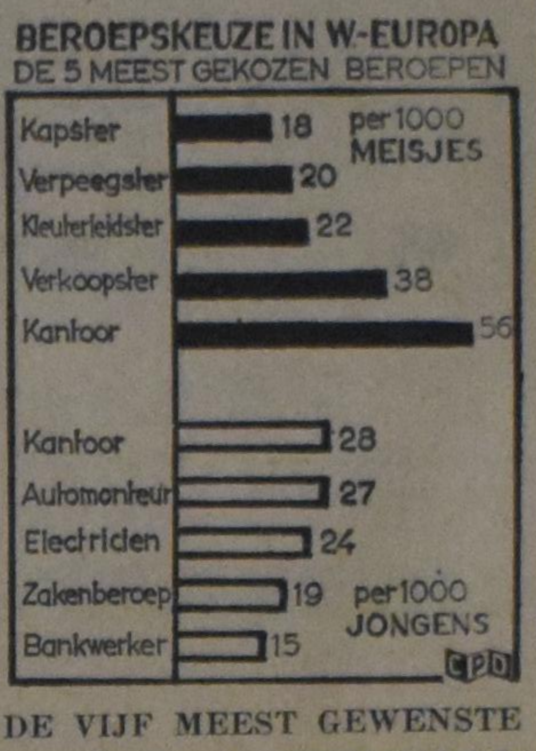

DE VIJF MEEST GEWENSTE BEROEPEN IN WEST-EUROPA

Het Duitse "Bundesanstalt für Arbeit" heeft berekend wat de gemiddelde beroepskeuze bij jongens en meisjes is in West-Europa. Onder West-Europa is voor dit doel alleen West-Duitsland, Benelux en Frankrijk gerekend.

In de grafiek geven wij een overzicht van de vijf meest gewenste beroepen uitgedrukt per 1000 jongens, respectievelijk meisjes die van school gaan ongeacht de aard van de school of de opleiding.

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het Department of Financial and Commercial Affairs

HET KOPEN VAN EEN TWEEDEHANDS AUTO

De automarkt in Ontario is van geweldige omvang en biedt een grote verscheidenheid aan op gebied van modellen en merken.

Om u te helpen worden door het 'Ontario Department of Financial and Commercial Affairs', die vergunningen verstrekt aan alle handelaren in gebruikte wagens onderstaande raadgevingen aangeboden. Ze zijn het resultaat van vier jaren ondervinding op het gebied van het behandelen van klachten en het onderzoeken van wat er in deze uitgebreide markt omgaat.

U moet zorgvuldig en wijs te werk gaan, wanneer u de door u gewenste auto gaat kopen, voor de prijs die u zich kunt veroorloven. Onderzoek de auto zorgvuldig in daglicht.

Let op buitensporige slijtage, body schade en wielsporing.

Probeer de wagen uit.

Rijdt met verschillende snelheden op wegen van variërende condities. Kies zorgvuldig Uw handelaar. Probeer inlichtingen over hem te krijgen van Uw vrienden die daar al gekocht hebben of van uw plaatselijk Better Business Bureau. Weest op Uw hoede wanneer er druk op U wordt uitgeoefend om een koop tot stand te brengen.

Herinner de 'purchase order' is nog geen 'offer to purchase' totdat het geaccepteerd is door de handelaar. Tegen de tijd dat de handelaar het offer eenmaal accepteerd, dan zijn de voorwaarden zowel voor hem als voor u bindend. Doe geen aanbetaling tenzij u zich voorneemt met de transactie door te gaan.

U verliest uw aanbetaling indien u na het accepteren van het offer van de koop afzet.

Alleen een schriftelijke garantie is geldend. Begrijp precies wat het betekent en wees er zeker van dat de schriftelijke garantie is opgenomen in Uw contract. (Vele wagens hebben 'extended warranties' van de fabriek. Overtuig u dat het nog van kracht is op de tweedehands wagen.)

De 'purchase order' moet bevatten naam en adres van de koper en verkoper, een nauwkeurige omschrijving van de auto met inbegrip van het jaarmodel, serienummer, modelnummer, bodystijl, vergunningen, verdere bijzonderheden over extra toebehoren, de prijs en het bedrag van eventuele aanbetaling.

Als u een andere wagen inruilt dan moet de 'purchase order' een volledige omschrijving bevatten van de inruil en het juiste bedrag van de inruilwaarde. De balans moet duidelijk worden vermeld samen met bedragen voor 'licence transfer' verzekering premies en andere rekeningen.

Onder de 'Consumer Protection Act' moet de handelaar alle 'finance charges' vermelden. Deze bijzonderheden moeten aan de voorkant van het contract in dollars en centen en jaarlijkse interest percentages zijn vermeld, u moet er op aandringen dat het totaal aantal betalingen voor elke betaling wordt aangegeven.

Het wordt aan u overgelaten voor de verzekering te zorgen. Als u een verzekerde auto inruilt, laat deze dan door Uw agent overschrijven. Als de wagen wordt gefinancierd, wordt alleen 'collision insurance' verstrekt. Zorg er voor dat u ook verzekerd bent voor 'public liability'.

Het direct kopen van particulieren kan riskant zijn. Degene die een wagen privé verkoopt, behoeft geen erkende handelaar te zijn. Wees er zeker van, dat een privé-koop niet een 'front' is voor een handelaar. Controleer de auto registratie met de Ontario Motor Vehicles Registration Branch, Parliament Bldgs., Toronto. Controleer alle garanties, aanspraken op eigendom, financiering en verzekering als gespecificeerd voor door handelaren verkochte auto's.

Alle tweedehands auto's verkocht in Ontario moeten een 'Certificate of Mechanical Fitness' hebben. Overtuigt u ervan dit te hebben voor u een order tekent.

Voor verdere inlichtingen kunt u zich in verbinding stellen met the Used Car Dealer Section of the Ontario Department of Financial and Commercial Affairs, 555 Yonge Street, Toronto.

THE HON. WILLIAM G. DAVIS
Prime Minister of Ontario

EUROPE BOUND?

Geniet van de oude sfeer de gehele reis naar Holland per Poolse liner Ts/S Stefan Batory

Aan boord van de "Ts/s Stefan Batory" begint uw Europese vakantie reeds aan DEZE zijde van de Atlantic. Intiem, vriendelijk, ontspannend, deze grote Poolse boot heeft al de bekoring, gastvrijheid en onovertroffen voedsel van een heerlijk Europees toeristen hotel . . . plus de onovertroffen faciliteiten en ontspanning van een luxe toer schip. Dit alles en een laaggeprijsde overtocht naar Europa.

AFVAARTEN NAAR EUROPA

Montreal Afvaart	Southampton Aankomst	Rotterdam Aankomst	Cuxhaven Aankomst	Copenhagen Aankomst	Gdynia Aankomst
Apr. 21	Apr. 29	—	—	—	May 2
May 20	May 28	—	May 29	—	May 31
June 18	June 26	June 27	—	June 29	June 30
Aug. 18	Aug. 26	Aug. 27	—	—	Aug. 30
Sept. 17	Sept. 25	Sept. 26	—	Sept. 28	Sept. 29
Oct. 15	Oct. 23	—	—	Oct. 25	Oct. 26
Nov. 11	Nov. 19	—	Nov. 20	—	Nov. 22

Bezoek uw reisagent of schrijf aan:

POLISH OCEAN LINES
GDYNIA AMERICA LINE
General Agents McLEAN KENNEDY LTD.
Montreal 125, P.Q. - 410 St. Nicholas St., tel. (514) 849-6111
Toronto 116, Ont. - 159 Bay Street, tel. (416) 368-2681

Evangelical Fellowship Convention

(Continued from page 4)

of all. The E.F.C. should be heard for Christian education, Dr. Fitch said.

Dr. Stanford Reid in his paper "Christian Involvement in Education" didn't come through as did Dr. Fitch. He dealt with the subject as follows: 1. The Biblical view of education. He gave an excellent Biblical argument. 2. Who is responsible for education? The fundamental responsibility lies with the parents. 3. The Christian position in the present situation. I was greatly disappointed in this part of his presentation. Dr. Reid realizes that secular universities are facing great difficulties as they have no purpose and no concrete concept of the nature of education. He talked about the need for Christian perspectives but didn't come out positively for a Christian university.

8. REFLECTIONS

The attendance at the convention was lower than in previous years. The reason? The weather was poor. Therefore, next year's convention will be held in April. Manitoba and the Maritimes have their regional chapters with their own meetings. Last year there was a fair size delegation from out West and the Maritimes but not this year. Pre-convention publicity was rather poor. The pre-convention issue of Thrust didn't appear as scheduled. The E.F.C. is growing but more slowly than expected. Dr. Di Gangi said that part of this can be contributed to the fact that it is still a volunteer organization, financially supported by gifts and donations (see interview Telegram, Sat., March 13, 1971).

I found the participation of the Christian Reformed Church sadly lacking. Are we so busy talking to each other and so involved with our own problems that we have no time for others? We have a positive contribution to make to the E.F.C. Let us make that contribution! The Acts of Council, 1970 of the Christian Reformed Churches in Canada has this recommendation re. the E.F.C. which was adopted: "1. That Council request its Committee on Inter-Church Relations to study the desirability of joining the EFC, keeping in mind the following questions: a. Do the "Objectives" and the "Statement of Faith" of the EFC provide a sound basis on which we would co-operate with the EFC? b. What bearing does our denomination's history in respect to the N.A.E. (U.S.A.) have on the possibility of our joining the EFC? Grounds: a. Information Council has received regarding the EFC makes it very clear that this body deserves our genuine interest and concern. b. There is a need for our Christian Reformed Community to have closer contact with fellow Canadian Evangelicals. c. Many individual members of our churches have manifested great interest in the EFC. d. This study fits in with the general mandate of our Committee on Inter-Church Relations." What has the Committee done about this adopted recommendation? I suggest that all who wish to make further study of the E.F.C. ask for the major study papers which will appear in print shortly and for the tapes of the discussions and rallies. If interested write to E.F.C., Box 878, Terminal A, Toronto 1, Ont.

Rev. Johan D. Tangelder.

SIGN OF SPRING: Sap is running in the maple bush at Bruce's Mill Conservation Area, 20 miles northeast of Metro Toronto. Teacher, Rod Martin, pours the sap into the boiling cauldron and Joanne Croft of Gormley brings in two more buckets on a shoulder yoke.

OOK ÙW MOEDER . . .

(zie uitvoerig bericht op pag. 5)

SEEDS - ZADEN

For your safety most of our seeds are not treated.

HOLLANDSE SPERCIEBONEN, SNIJBONEN, KROPSLA, BOEREKOOL, BRUSS. WITLOF, ANDIJVIE, POSTELEIN, WORTELEN ENZ. ENZ.

Tevens: BLOEMBOLLEN, VRUCHTBOMEN, AARDBEIENPLANTEN, HEESTERS, VASTE PLANTEN, KAMERPLANTEN ETC. ETC.

ASK FOR OUR FREE CATALOGUE IN FULL COLOUR. Gardening is the most inexpensive hobby you can think of and the best for your health. Keep fit and start your own garden. It saves you money also.

WILLIAM DAM SEEDS

West Flamboro, Ont.

Location at: CHRISTIES CORNERS, between Bullocks and Peter's Corners, 4 miles West of Dundas, on Nr. 8 Highway.

Open: Daily from 9 a.m. till 9 p.m., Saturdays 9 till 6, closed on Sundays.

Phone: 628-6641 Dundas.

THE WORLD AROUND US

WAR AND WAR-CRIMES

(Part 2)

At the time of the Nuremberg Trials there were only a few people who spoke out against them. The great majority of the world, horrified by the extermination of millions of Jews, considered it no more than just, that the people responsible for these heinous crimes were brought to justice. The Allied prosecutioners based their case on the fact that although under German law at the time it was legal to kill civilians, these laws themselves were against humanity and as such the Nazi leaders could be condemned for attacks against humanity. Even though the Nazi leaders may not themselves have murdered any civilians, they were responsible for what their subordinates did and so the leaders must bear the guilt. The same kind of argument was used against the military leaders in Japan, and some of the lesser well known commanders who had been in charge of certain islands.

One such case was that of General Tomayuki Yamashita, commander of the Japanese forces in the Philippines during the final stages of World War II. Yamashita had given orders against unnecessary killing, but because he failed to prevent it, a military court tried him and put him to death. Thus the onus of responsibility was put squarely on the commanding officer as the only man responsible for what was going on in the area under his control. Although there were extenuating circumstances in Yamashita's case, the complete breakdown of communications and even discipline in certain cases, this was not held to be a sufficient reason by the judge to prevent the death sentence from being implemented.

Today, war crimes are once again in the news. There is no doubt that atrocities have been committed in Vietnam by American troops; the question that remains is 'who is guilty'. American soldiers refusing to fight, or draft dodgers, have charged that under the precedents of Nuremberg, the military leaders ought to be brought to trial and charged. Under these precedent, General William C. Westmoreland could be found guilty of Viet Nam war crimes if he were to be tried by the same standards under which the U.S. hanged Japanese General Tomayuki Yamashita. Since Westmoreland did not have any problem communicating with his troops in the field, there are not even extenuating circumstances which would speak in his defence. The U.S. Army has already weighed Westmoreland's responsibility for My Lai and found him guiltless. This is hardly surprising since it is one thing for the victor to judge the vanquished and quite another for an army and a nation still locked in combat to judge its own too harshly.

Under international law, war itself is not necessarily held a crime, although ironically enough, war consists largely of acts that would be criminal if performed in time of peace. Accordingly, the whole notion of reducing crime in war is in some ways preposterous. Yet, somehow, we accept the fact that certain things are allowed and others are not — even in a war. Maybe this desperate attempt to cling to some rules, regardless of how ridiculous they may seem can be attributed to the irreducible pinch of practical sense, decency and self-interest that hold human societies together. If a nation cannot maintain that it is fighting a just war with the highest possible humane effort, then all is lost; because if that is gone, one has to admit to fighting for the sake of fighting and that reduces us all to the level of barbarity. So, we make a fine distinction between that which is legal and that which is not.

When the Allies were told that they had no right to judge the men in the dock at Nuremberg because the fire bombing of Dresden had cost over 100,000 lives and had nc other justification than striking terror in the hearts of the German civilians, the act was 'legalized' by calling it a 'military necessity'. Yet Dresden was not a military town, had no garrison, and was filled with refugees at the time of the bombing. The Allies were also well aware that their tactic of saturation bombing of German cities had changed the rules of war. The distinction between civilians and soldiers had been removed; it was now a nation at war and that included all human beings within that nation. Twenty-six years after World War II the world only remembers the horrors of the ovens in the concentration camps and not those indiscriminate fire bombings of cities filled with women and children. Today a great deal of publicity is given to the trials in the United States and to the men who allegedly killed innocent women and children. But little is said about bombing by B-52s from 30,000 feet on large sections of Vietnam. How many innocent people have died by the bombs? This still goes on.

This article is not advocating that we stop making a distinction between what is legal and illegal in a war. What ought to be done is for each individual to have a long look at himself, the opinions he holds, the beliefs he adheres to, and to decide what is a just war and what is not. Is the Western World really stopping Communism in Vietnam? Are the South Vietnamese people really given a free choice as to what kind of country they would like to have? Is the invasion of Cambodia and Laos really shortening the war? There are a great many readers who feel President Nixon is doing the right thing, and maybe this is so, but there are a few disturbing questions that can be asked about his policy. The excuse that the invasion of Laos was necessary because it helps save American lives leaves a few other questions unanswered. The list of Vietnamese casualties has shot higher than it has been in years because of the increase in the fighting. Are American lives worth more than Asiatic lives? We are all created by God, and it seems a little proposterous for one man to sacrifice the lives of one nation so that lives of another nation can be saved at some future date.

Many American people have begun to realize that the Vietnam war has introduced something in the nation which is basically unhealthy. There are numerous reports from Vietnam that the soldiers are fed up, that many of them use drugs and do not listen to their officers. The veterans who come home from that war are not welcomed as heroes as was the case in 1945. There are many first hand accounts of atrocities that have been committed. Initially 25 officers and men were charged in connection with My Lai, but charges have been dropped against all but five, the highest ranking officer is a colonel. Thus, the highest commanding officers are not held responsible for the actions that take place in Vietnam, and certainly not the civilians in the United States who have the ultimate power. This was not so in Germany and Japan after World War II. Maybe the war in Vietnam will go differently in the future if all people connected with it would think about Justice Robert Jackson's famous Nuremberg remark that the example of a restraining law then applied to the Nazis would serve no useful purpose if it was not used to condemn aggression "by any other nations, including those which sit here now in judgement."

J. J. Bout.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS

1. Genuine
5. Symbol of strength
10. Dancer of Egypt
11. Throb
12. Alias Matt Dillon (2 wds.)
15. —— loss
16. Bind
17. My (Fr.)
18. Repeat performance
20. Opposite of WSW
21. Some
22. "—— in Love With Amy"
23. Contend (with)
25. Attractive
26. Prehistoric housing
27. Suffers from
28. Familiar verb form
29. Ken ——, Festus in "Gunsmoke"
32. Near (Scot.)
33. Mohammedan name
34. Ghostly sound
36. Alias Kitty Russell (2 wds.)
39. Crossed out
40. Concept
41. Bowler's milieu
42. Nuisance

DOWN

1. Indian VIP
2. Cheer
3. Jordan's capital
4. Actor, —— Van Cleef
5. Carousal
6. Large cask
7. Factor
8. Perfume
9. Renter
13. Milburn ——, Doc Adams in "Gunsmoke"
14. Ethereal
19. Garment
22. Throw out
23. Chewy candy
24. As a whole
25. Lesser Antilles Indian
26. Where to find Victoria and Regina
27. Hawaiian dance

Saturday's Answer

29. Tea receptacle
30. Sultan's decree
31. —— alive!
35. Turf
37. By birth
38. Back talk (slang)

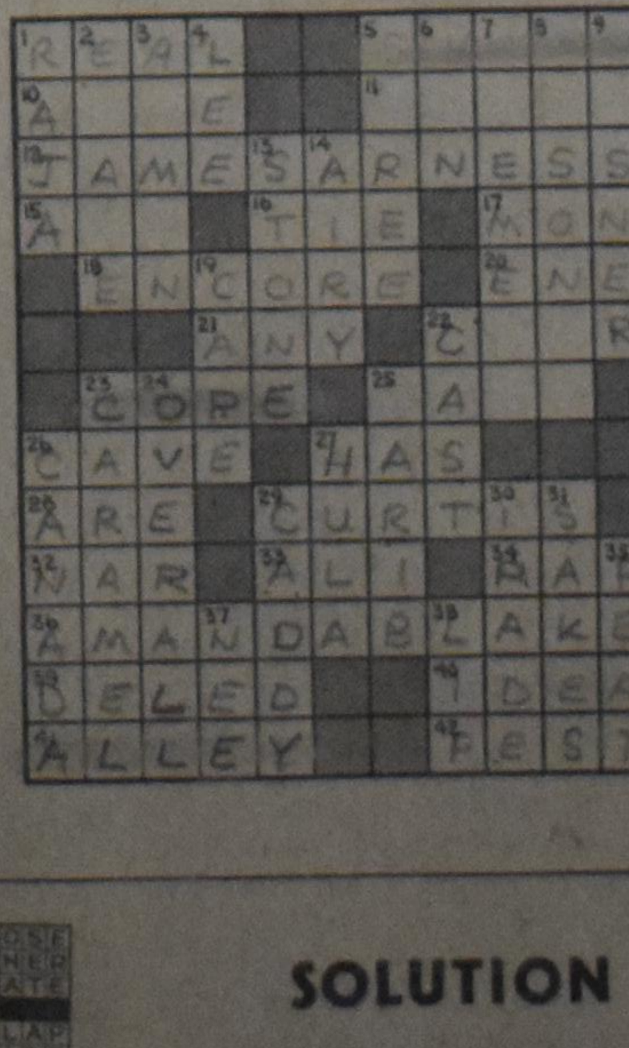

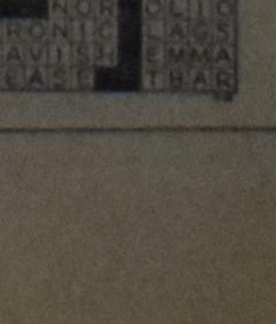

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

PULPIT AND PEW

PAGE OF INFORMATION ON CHURCH LIFE - FOR THE REFORMED COMMUNITY

EDITED BY REV. F. GUILLAUME

Institute for Christian Studies

Although the Conference "On Christian Unity," as Rev. Geleynse of St. Catharines calls it, is still in the stage of preparation, we should not overlook that the Institute in Toronto is a miraculous element in our circles. Hardly any activity among us can show such a growth and a permanent healthy development to such an extent.

Even the famous Toronto newspaper "The Globe and Mail" paid attention to it sometime ago. It's reporter Linda Bohner wrote, "A small group of scholars are plotting a second Protestant Reformation in a damp old mansion near the University of Toronto. The stated purpose of the Institute is modest enough: 'to be a centre for scripturally directed learning and scholarly enterprise.' It aims to make up for the failure of the early and reformed church: to rethink every area of scholarship, from botany to esthetics, according to its own Christian and scriptural perspective. This reformation of scholarship will lead to a complete reformation or reordering of life. This is necessary both for society and the individual."

In an interview with Dr. H. Hart we get inside information on what is going on, reading in Perspective of Jan. 22, "Our calling is simply to respond obediently to the Gospel in the area of life at which we are at work. At the end of Galations 6 it states, "What counts is a new creation. Peace and mercy be upon all who walk by this rule."

When Dr. Hart was asked what changes he had observed since he first arrived at the scene, he said, "When you assess the 4½ years I've been here now, the first thing that comes to mind is: Incomprehensible blessing — incomprehensible because in the first place, whether or not we have been faithful, even if we had been totally faithful we wouldn't have thought this possible in 1966. The sheer impossibility of it all! How could all of these things have happened? It wasn't supposed to happen. In 1966 all we had was an internally fighting, small body of men who employed a half-time executive director and a half-time secretary with a budget that was still, as it had always been the case, written in the red — a budget of $25,000. And the primary work of the men consisted in gaining members, trying to keep them, settling disputes, and organizing some conferences, and some publications and trying to work with some students on an irregular basis.

We now employ 11 people; the budget is basically sound, and seven times as high. The work has almost taken on more than continental dimensions. A building, much more literature published, many new insights won, vast increase in interest beyond Reformed circles, great enthusiasm among the young people, conferences tripled in number, and some of them with a five-fold increase in attendence; formerly publications were printed 1,000 at a time; our newest publication sold 3,000 copies in the first six weeks; there is now an Institute with five professors, a body of full-time students; above all, internally, there is full trust and unity of mind.

The only reason why that could have happened is that it is a miracle of God. The amazement increases vastly when we must confess that from our side we have not been unfailingly faithful, and we are deeply aware of the sinful dimension of our own contributions."

SCAN NER

Rev. Geleynse put the following report in the bulletin of his church (Maranatha C.R.C. of St. Catharines, Ont.):

CONFERENCE ON CHRISTIAN UNITY

Calvinist-Contact in cooperation with others is setting up a conference on which the present difficulties and disagreements in our Reformed Community will be discussed by a group of spiritual "leaders" from all over Canada. All different trends of thought are represented. Our community offered them the use of our church-facilities plus free lodging and meals. We felt that that is the least we can do to help. We trust that we acted in the spirit of our members in this decision. The brothers have gladly accepted our offer and are making plans for a conference of about 50 delegates on April 19 and 20. — Of course we will have to set up an arrangements committee for that! We must arrange meals and coffee and tea, lodging and in some cases probably transportation. It should be kind of nice to work on this. If there are any volunteers to help out on this committee, will you please let us know?

•

Some weeks later a thankful reaction was found in the same bulletin:

Thank you to all the people who have offered to help out with the arrangements for the **Conference on Christian Unity** (as I call it). I have your names on a list and you will hear from us soon. Any additional volunteers are always welcome!

•

The Boston Square C.R.C. of Grand Rapids, Mich. has a monthly, called "Impact". One of the associate pastors of this church, Rev. Paul Vruwink, serves as Army Chaplain in Vietnam. Read this piece on

REV. VRUWINK MAKES AN IMPACT!

Chaplain Louis Kok sent in a report to the Chaplain Committee that will be of interest to our congregation. We quote, "By the way, I heard a good report about Paul Vruwink from Chaplain Betzhold. When Paul first came here, he was in a Mess Hall when a Negro with a grenade in his hand threatened to blow the place up. Everybody was floating out windows and jumping out holes in the wall and thru the door. Paul wasn't. He put his arm around the man and pinned the fellow's arms to his side. Someone else took the grenade out of his hand. I understand Paul shook a little afterward when he realized what he had done. His name has been submitted for the Soldier's Medal, a really great tribute. I'm very proud of him."

•

In "The Bridge", an Edmonton, Alta. Christian Reformed periodical, the Rev. J. W. Jongsma wrote on "Experiments in Worship", asking "Dare we take the risk?". I present a part of his article:

Initially I suggest the young people take the lead in these experiments. They are looking for some changes. Many are willing to participate. They have an advantage over the ones amongst us who are older and have come from the Netherlands in that they know the language well. Thus they can freely and correctly express what is in the heart. Besides it seems that they have a very deep longing to express the faith in other ways. Let's encourage them in this. It is an evidence of the presence and working of the Holy Spirit. This we may not quench! This means then though that those participating must be properly prepared to do so. **Of course!** No sloppy jobs! This is not what God desires or we need!

I think it needs mentioning yet what the goal of these experiments is. I mentioned beginning them by involving young people in the Service. Hopefully by so doing in time to involve all — older ones too — more fully. An aspect of the goal then is more full participation by all. Yet there still is a higher aspect of the goal to be mentioned. These experiments in worship should lead to a greater sense of oneness as church of Jesus Christ which ultimately is to the glory of the Lord. I am not that naive to think this can come about only by more particpaton and different form of it. **Evangelical, biblical preaching remains absolutely essential and central.** My thrust is, more participation and in different ways, vital responses that are geared to the situation and the times can be an inspiration to preachers and further the unity of the church of Jesus Christ.

Experiments in worship! Dare we not take the risk? With the blessing of the Lord, led by the Spirit and the Word, **responsible experimentation can only succeed in its purpose.**

•

The bulletin of Ottewell C.R.C., Edmonton, Alta. carried this announcement:

REV. JOOSSE

and family arrived in Edmonton. We welcome him into our C.R. community, and congratulate Third Church with the arrival and installation of their new pastor. The parsonage of Third Church is no longer located in our Ottewell district. Another house was bought at 13915 - 86 Avenue, tel. 488-1585.

"BOUGHT WITH A PRICE"

I Cor. 6:20

The period of Lent is coming to a close. Let us look back and catch the depth of Christ's passion in one view: bought — you are bought with a price — Dutch: duur gekocht.

That price was Jesus' life, His precious blood. That blood, shed for us, made us His own. Mind you, Jesus Christ by His atoning death, became our Lord!

It has been said that Lord is not a very democratic word. The Latin word for Lord means "owner of slaves", and it is exactly that that is at stake here.

Note that Paul starts by saying, "you are not your own": This is a hard message for mankind. We want to be our own. We refuse anyone to meddle in our personal affairs. We want to go our own way and to find our own solutions to our problems. Look at the many rebellious movements of today. They reject authority and refuse to obey. Here we touch upon the true heart of the world's deadly sickness. We want to be our own but it seems as if we belong to someone else who tries to destroy us, to let us perish precisely in "being our own."

The big question is whether we realize that Jesus delivered us from being our own. He bought us and made us His possession. By faith in Him we call Him Lord. All we have belongs to Him and all we do has to do with Him. Our full commitment to Him comes into focus here. Our hardest work for Him becomes a gracious privilege. Being a servant of Jesus is the highest responsibilities one may bear on earth.

How much more could be done for our Lord Jesus Christ if all of us might realize what it means, "You are bought with a price!" What a challenge for everyone of us! What an endless power for all our Christian activities! What a strength for our young generation! We know why we are here. We know where we are going. The text makes one short application: SO GLORIFY GOD!!

HADES - HELL

In Greek mythology Hades was the name of the ruler of the underworld. The Roman mythology called the underworld itself Hades and its ruler Pluto or Dis. In common English Hades means the home of the dead. The Bible, however, calls it the *state* of the dead.

The word Hades is not to be identified with the word Hell. Christianity understands by Hell the place where the devils and evil spirits are and to which the unbelievers go after Judgment Day.

HITHER and YON

The pastor's page in Whitby C.R. Church bulletin had among others this to say: My son made his first theological statement at the supper-table in the past week. He addressed it to his neighbor playmate with great finality, and a fine sense for distinction and definition: God made the world, but Bill Vroom made our house.

I have been asked to explain that the adult catechism class is conducted for anyone interested. We have had good fellowship and instructive discussions so far.

•

Information on the World Home Bible League comes from Orillia, Ont. C.R.C.:

WORLD HOME BIBLE LEAGUE

Many churches in Eastern United States have used the World Home Bible League's program. These churches represent many denominations. A Roman Catholic priest from Argentina, working in the Paterson, New Jersey area, offered to buy 300 Spanish Bibles and 1,000 New Testaments from the League. He used these Bibles to place them among the Spanish-speaking people in the Paterson, New Jersey area. During the last year the Canadian work moved to a larger building on the outskirts of Toronto. We are grateful to God for the splendid response to Bible study materials throughout all of Canada and the enthusiasm of the young people who have placed many copies of the New Testament "Reach Out". One League of Christian young people placed 1600 Scriptures in the Niagara Falls area.

•

In "The Reporter", monthly of Rehoboth C.R.C. of Toronto, Ont. I came upon an undersigned letter, from which I quote the following parts:

TO SMOKE OR NOT TO SMOKE

Recently we read an article in the Banner about the worn-out subject: the Christian and Smoking, written by a Presbyterian minister, Dr. B. L. Goddard. There is on part that we should like to pass on to you, and we quote:

"There was a time when he smoker, particularly in deference to a lady, would inquire: Do you mind if I smoke? Today the question is rarely asked. Few seem aware of the fact that tobacco smoke is offensive to many, that the odor is repulsive, and that in many cases it is physically irritating both to the nose and to the eyes. Almost without exception, those who suffer do so in silence, whether in the public waiting room or at committee meetings. Unfortunately, the smoking habit is almost universally a public and not just a private habit. The offensive smell penetrates from one room to another and is present long after the smoker has departed. It impregnates the nonsmoker's clothing. The Christian is anxious not to give offense; he wants to live in such a manner that he will commend himself to others and so in turn commend the gospel he embraces."

So far the Rev. Goddard. And what to think of those among us who can barely wait till they are out of the church building after the Sunday service, to "lit up"? And what about the few from other denominations who may visit our church, or who **do** visit our school membership meetings, and are offended by all the smoking that goes on? It is a matter of minor importance compared to bigger issues at stake, but would you please give it a thought?

•

Winnipeg, Kildonan, C.R.C. proposed a revision of the order of worship. Do you remember that church where it was decided to drop the shaking of hands between minister and elder before and after the service because "nobody knew what it meant"? The reality is different, of course. We may learn from Winnipeg:

The elder leads the minister and shakes his hand before and after the service. This is not an expression of agreement. Rather it shows every worshipper that the minister is there by authority and under supervision of the consistory.

•

Cobourg, Ont. C.R.C. started a monthly newsletter, "The Communicator". Mr. A. Lammers, before in Toronto, tried to get all societies and groups active in worthwhile competition:

LET'S HAVE SOME FUN, FOR A CHANGE

Here is an idea that you should discuss with your group, club or society, if you like it, that is.

All you have to do is entertain the audience for ten minutes on an evening in late April. The group providing the best entertainment will win the talent trophy, which may be kept till it is challenged next year. Judges will base their opinion on originality of their act, the way it is performed and the best costumes, etc.

Who can participate? All groups (including the consistory). Part of the fun is to keep your act secret, and not te rent any costumes.

•

Rehoboth C.R.C., Toronto, Ont. published in its monthly "The Reporter" the decisions of Classis Toronto on the difficulties raised by Second Toronto C.R.C.:

The difficulties in the Second C.R.C. of Toronto took up a lot of time. The problems are perplexing and some of them of long standing. So much so that Classis decided to meet again on Wednesday, March 17 to continue the discussion. Some conclusions were reached:

a) That Classis expresses its regret over the drastic action by the Second C.R.C. in terminating the membership of six families.

b) That Classis does not recognize the legitimacy of the action taken by the consistory of Second C.R.C. This action clearly conflicts with the letter and spirit of our Church Order (Articles 78, 83 and 86b).

c) That Classis requests the consistory of Second C.R.C. to rescind the action of terminating said memberships at its next Consistory meeting.

d) That Classis designate Sunday, March 14, 1971, as a special day of prayer in the churches of Classis Toronto and request the consistories to remember before the throne of grace the Committee of Synod, Classis Toronto, and the Consistory and congregation of the Second C.R.C.

It is my hope and prayer that at the coming session of Classis the problems may be cleared away and that in openness and love the Classis can discuss the underlying vexing difficulties. The situation clearly calls for a new openness and for a fresh approach on every side.

TRY IT

No. 39

Do you know which ancient king was as a sure haus?

Solution No. 38:

Gamaliel (I am legal) a. Numb. 7:54

(b) Acts 22:3:Paul

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth announcements	$4.50
Marriage and Engagement announcements	$6.00
Anniversary announcements	$7.00
Notifications of death	$6.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 25 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" $1.00 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to God, we announce the birth of our daughter

SUSANNE KATHERINE

born March 12, 1971.

A sister for David Brant.

John & Agnes Bylsma (nee Baker).

Box 87, R.R. 8,
Kingston, Ontario.

With thankfulness to God and great joy, we announce the birth of our daughter

MONICA ELAINE

born on March 17, 1971.

A sister for Theresa Margaret and John Randolph.

Rudy and Corry Wagenaar.

968 McCallum Rd.,
Abbotsford, B.C.

With thanks to our heavenly Father, we joyfully announce the birth of our first child, a daughter, whom we named

LISA HELEN

born March 23, 1971.

Ralph & Alice Smit (nee Kiers).

R.R. #2, St. Ann's,
Ontario, Canada.

Mr. & Mrs. Roelof De Jong of Williamsburg, Ontario, are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

JAPKE

to

Mr. RALPH TIBBEN

son of Mr. & Mrs. Ralph Tibben of Brinston, Ontario.

The wedding will take place D.V. on April 10, 1971, in the Christian Reformed Church of Williamsburg, Ont.

Rev. J. De Pater officiating.

Future address:
R.R. 2, Brinston, Ontario.

Soli Deo Gloria.

1921 Kielwindeweer, Nederland — 1971 Wellandport, Canada

Zo de Here wil hopen wij op 14 april 1971 met onze ouders, grootouders en overgrootouders

MARKUS MOESKER

en

ROELFINA MOESKER—LUMKUS

de dag te herdenken, dat ze 50 jaar in het huwelijk zijn verbonden.

Wij danken de Here voor onze ouders en bidden of Hij hun in het klimmen der jaren nabij wil zijn en hun stil nog wil sparen voor elkaar en voor ons.

Hunne dankbare kinderen:
Fenny en Martin Slager, Ancaster, Ont.
Lucas en Bartha Moesker, Wellandport, Ont.
Roelie en Harm De Vries, Dunnville, Ont.
Luit en Dien Moesker, Burford, Ont.
Mark en Theresa Moesker, Cottam, Ont.
Ralph en Henny Moesker, Thedford, Ont.
25 kleinkinderen en 4 achterkleinkinderen.

Gelegenheid te feliciteren op 14 april in de basement van de Merrik United Church, R.R. 3, Wellandport (naast de Moesker residence) van 8-10 p.m.

Wellandport, R.R. 3, Ont.

SPECIAL FOR YOUTH!!

Do you need someone to help you? Are you desperate and cannot or dare not talk at home? Why not write to Box No. 2336 of this paper? It often helps if someone knows your troubles. Write also when you want an answer. I love young people and like to help.

Nurse Debbie.

On Thursday, March 25, 1971 we celebrated with our parents and grandparents

GERHARD WILLEM HUININK

and

JOZINA HUININK—VAN ROOYEN

their 30th wedding anniversary.

May the Lord bless them for each other and for us all in the years to come.

Psalm 25.

Henk & Eef Huinink, Joyce, Gerald, Henrietta, Embro.
Bill & Leny Doppenberg, Judy, Terry, John, Stoney Creek.
Wim & Miep Huinink, Michael, Daney, Ottawa.
Jerry & Minnie, Woodstock.
Alex & Bernice, Woodstock.
Leida, Woodstock.

R.R.4, Woodstock, Ont.

Heeg, Fr. 1946 — High River, Alta. 1971

With gratitude to God, we hope to celebrate with our parents and our grandparents

TAMME BOSCHMA

and

JITKJE BOSCHMA—YPMA

their 25th wedding anniversary on April 10, 1971.

We hope and pray that God will grant many more years of joy and happiness together.

Calgary, Alberta:
Elizabeth and Fred Folkerts
Tommy
Edmonton, Alberta:
Harriette Boschma and August Guillaume
Hedley Boschma and Minnie Tensen

Box 747,
High River, Alberta.

On March 17, 1971, the Lord took to Himself our dearly beloved husband, father and grandfather

PIETER SLOTERDIJK,

at the age of 71.

Bedum (Holland):
H. Sloterdijk—Stuive.
Woodstock (Ont.):
P. Sloterdijk.
S. Sloterdijk—Douma
Zwijndrecht (Holland):
A. Jiskoot—Sloterdijk.
C. Jiskoot.
Bramalea (Ont.):
W. de Heus—Sloterdijk.
J. W. de Heus.
Groningen (Holland):
K. Schoustra—Sloterdijk.
R. Schoustra.
K. B. Sloterdijk.
M. Sloterdijk—Wobbes.
Appingedam (Holland):
B. Burema—Sloterdijk.
G. Burema.
Waterloo (Ont.):
H. Sloterdijk.
C. Sloterdijk—Bois.
and 12 grandchildren.

MAPLE LEAF COTTAGES

Reserve your summer cottage now on beautiful Lake Simcoe,

inside conv., excellent fishing, swimming and boating. Large playground 1½ miles from Chr. Ref. Church. Trailer space available. Special rates in off season. Call 705 - 326-4131. Wm. Vanderheide & Henny Zwiers, or write 640 High Street, Orillia, Ont.

Attention Campers

If planning a vacation in NIAGARA FALLS come to the

Edgewater Camping Park

Complete Camping facilities.

Swimming pool, and Grocery store and Snack bar.

Only 3 miles from the Falls, easy to find.

Located on the Queen Elisabeth Highway, 14 miles North from Buffalo, or 2½ miles South from Highway 20 toward Fort Erie. For further information, write to:

EDGEWATER CAMPING PARK
8676 Montrose Rd.,
Niagara Falls, Ont., Canada.

In Noordwijk-Binnen, the Netherlands, on March 22, 1971

REV. WILLEM DEKKER,

only surviving brother of Mrs. Jacob Tensen (Trijntje), R.R. # 3, St. Thomas, Ontario. Uncle of Mrs. H. Marissen (Marja) of St. Thomas, Mrs. W. Kapteyn (Jenny) of Sarnia, Peter of Grimsby, Henry in London, and Bill in France.

John 11:25 - "Jesus said unto Martha, I am the resurrection, and the life; he that believeth in Me, though he were dead, yet shall he live."

Rev. Dekker had pastored the two Gereformeerde Kerken in IJlst, Friesland and Noordwijk, and very recently received a kidney transplant.

Het heeft de Here behaagd om na een langdurige ziekte nog plotseling tot Zich te nemen onze geliefde zwager en oom

WILLEM DEKKER,

emeritus predikant van de Geref. Kerk van Noordwijk-Binnen.

Hij was 43 jaar.

"Ik zal ontwaakt Uw lof ontvouwen. U in gerechtigheid aanschouwen."

Fam. C. Schuurman, Branchton, Ont.
Fam. G. Geerligs, Woodstock, Ont.

Wanted:

YOUNG MAN

to start with me as farm machinery mechanic. Unlimited opportunity for the right person in this young and growing business. Huinink Farm Equipment, Embro, Ont. Phone 475-4731.

DUTCH YOUNG MAN

22 years, wants to visit Canada in July-August 1971 for 4-5 weeks. Is willing to pay some compensation. Families who can give accommodation, please contact Hans Vastenouw, Pier Panderstr. 4 (3), Amsterdam, The Netherlands.

FARM HELP WANTED

Reliable married man, must be willing worker to take complete charge of poultry farm. Top wages for right man, house and utilities free. Reference please. Albert Kolk, Box 329, Picture Butte, Alberta, phone 732-4901.

SINGLE FARM HELP WANTED

from early June till September. Must be able to milk. Close to Hamilton, Ont. Phone (416) 627-1027.

"The Burden of Loneliness"

This is the title of a brochure published by the Christian Marriage Contact Bureau, and is free for the asking. Write to C.M.C.B., Box 154, Station R, Toronto 17, Ontario. The C.M.C.B. is not a business enterprise — it wishes to be a service organization only. It was established by a small number of Christian Reformed people who felt that they should do something to express the compassion of Christ to those who have not found or who have lost their partner. Among the boardmembers and advisors of this organization are psychologists, psychiatrists, social workers, lawyers and ministers; and all those connected with the C.M.C.B. have committed themselves to the strictest secrecy.

VAN'S MOVING & CARTAGE LTD.

J. Vander Wal, President.

- TRUCK LEASING
- TRACTORS AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

181-183 Front St. East,
TORONTO 2, ONT.
Tel.: 366-1586-7-8

JAN VAN DER WOERD, LL.B.

BARRISTER, SOLICITOR, NOTARY PUBLIC

has moved his office

to

SUITE 601
20 HUGHSON STREET SOUTH
Union Gas Building
Hamilton 20, Ontario

As of April 5th, 1971.
Telephone 525-3786

WE HAVE
MOVED

•

Jack Bylsma
REALTOR

New Address:
575 QUEENSTON RD.
Apt. 604
HAMILTON 30, ONT.
Phone 549-3894

Reduced Price

Layers-and-cattle combination — 49 acres good loam, tile drained, creek. Barn for beef cattle; very well equipped buildings for 8,000-8,500 layers, half cage, half floor. Price and down payment both recently reduced. (Nice place to live, too — 4 br brick house.)

FRED W. BRAY
REAL ESTATE BROKER
357 Upper Paradise Rd., Hamilton 43. Phone (416) 389-0344.

Write of phone for definite appointments.

BUYING A FARM?

Be sure to see Oxford County's best dairy, beef or cash crop farms. Big or small we're got 'em all.

NEW LISTINGS

285 acre Dairy and Hog farm. 2 homes, can be purchased as a going concern. 79 milking cows, plus young stock, 1650 lbs. of no. 1 quota. New cattle barn 46 x 160, new hog barns, 100 x 32 and 120 x 36. 5 silos with unloaders, automatic feed mill and mix. Ideal family setup.

100 acre Dairy farm. 75 head of Holstein cattle, 1284 lbs. no. 1 quota, as a going concern. 20 x 70 silo with unloader, full line of machinery, on paved road. Full asking price $100,000 with terms. Many more to choose from.

Call or write to:

ALBERT VANDERKOOI
DANI
Real Estate Limited
M.L.S. Brokers
10 Charles St. East
INGERSOLL, ONT.
485-0600
or res. Beachville 423-6443.

OAKVILLE

BUSINESS OPPORTUNITY

FISH & CHIPS Business, ideally located in new plaza near downtown area. Fully equipped with most up-to-date facilities. Carry out or sit down service. Asking price $22,500. Owner will assist in partial financing. Write:

GOLDEN FISH & CHIPS
109 Maurice Drive, Oakville, Ont.

or call 416 - 844-2612.
After hours 416 - 827-3710.

Spring Sales

120 acre highway farm. Beef cattle and poultry. New barns, fully automatic. Priced to sell. Mortgage 7%.

35,000 broiler farm near Kitchener. Building and equipment in 100% condition. Call

John Masselink
WILLIAM ALLAN
Real Estate Co. Ltd.
Phone 416-757-3641
1698 Eglinton E., Toronto

24,500 BROILER QUOTA, automatic feeders, good 3-bedroom house, 50 acres, $109,000.00.
30,000 QUOTA, good buildings, $30,000.00 down.
26,000 QUOTA, good buildings. EGG, TURKEY FARMS — also PIG FARMS.

Call RON BABCOCK at

A. S. Kimberley Ltd.
REALTOR
25 King Street East,
BEAMSVILLE, ONTARIO
Box 250 Telephone: 563-8272

•

AN ADVERTISEMENT IN

•

C.C. BRINGS RESULTS!

•

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

USE THE BANK YOU OWN... and SAVE!

Share the benefits of our Credit Union:

★ SAVINGS and LOANS with FREE Life Insurance
★ MORTGAGE LOANS
★ TERM DEPOSITS at highest interest rates
★ PERSONAL CHEQUING ACCOUNTS

NETHERLANDS (HAMILTON) CREDIT UNION LTD.
P.O. Box 545, Hamilton, Ont.
Tel. 522-9644

The Next Issues of Calvinist-Contact

will be DATED	will be MAILED	Closing time for ADVERTISEMENTS
April 15	April 8	April 6 noon
April 22	April 16	April 14 noon
April 29	April 23	April 21 noon
May 6	April 30	April 28 noon

DATA CENTRE

April 7	Fryske Joun in Sarnia, Ont. Tonielstikje, foardrachten, sjongen en musik. Central United Church, George St., Sarnia.
April 8	Seminary Choir, First London Chr. Ref. Church, 513 Talbot St., 8 p.m.
April 14	Burlington, Ont. "Elijah" Oratorio performed by Canadian Ref. Choir "Silo Deo Gloria". Port Nelson United Church.
April 16	5th Annual Spring Rally of "Christian Horizons for Exceptional Children". Harold Lawson School, 1712 Ellesmere Rd., Scarborough, Ont. 7.45 p.m.
April 16/17	"FAMA Dramatical Society" hoopt op te voeren het toneelstuk "Op Hoop van Zegen" van Herman Heyermans, in het Central Library Theatre, College & St. George Sts., Toronto.
April 16, April 17, April 23, April 24	The Drama Club of the Hamilton District Chr. High School will present "Cry the Beloved Country", in the School Auditorium, 28 Athens St., Hamilton, Ont.
April 17	British Columbia diaconal conference of the Chr. Ref. Church; spring conference in the New Westminster Chr. Ref. Church starting at 9.45 a.m.
April 21	Spring Concert by the Students of the John Knox Memorial Chr. School in the Mountainview Chr. Ref. Church of Grimsby, Ont. 8 p.m.
April 21	Hamilton, Ont. "Elijah" Oratorio performed by Canadian Ref. Choir "Soli Deo Gloria". James Street Baptist Church.
April 22	Bethel Chr. Ref. Church Brockville, Ont. Dr. B. Zylstra will speak on "The Institutional Church in the Kingdom". 8 p.m.
April 23	Ebenezer Chr. Ref. Church Trenton, Ont. Dr. B. Zylstra. Same topic as above. 8 p.m.
April 24	R.B.I. Choir in First London Chr. Ref. Church, 513 Talbot St., 8 p.m.
April 24	C.L.A.C. Convention, Toronto. Guest speakers: Dr. Frank Peters, president of Waterloo Lutheran University, and Dr. Joel H. Nederhood, Radio Minister of The Back to God Hour.
April 30	Fine Art Festival of the Niagara Peninsula Christian School District in Fruitland Chr. School.
May 1-May 22	Exhibit: Senior Art Majors, Calvin FAC, Grand Rapids, Mich.
May 8	Choir Concert by Hamilton and Grimsby Chr. Choral Society in Hamilton District Chr. High School, 8 p.m.
July 5-Aug. 6	Summer school in the Fraser Valley Christian High School, Surrey, B.C. Information Mr. G. Dykstra, 545 Walton Rd., Richmond, B.C.

Concerts by the Ambassador's Hamilton District Male Chorus, Conductor Mr. Harold Delfaan. Tickets $1.50, students $1.00.

May 7	Kitchener Chr. Ref. Church, Ottawa St. S., Kitchener, Ont.
May 8	Owen Sound Chr. Ref. Church, 4th Ave., Owen Sound, Ont.
May 15	8.20 p.m. First Hamilton Chr. Ref. Church, Charlton & Hess, Hamilton, Ont.

DUTCH CANADIAN (CHATHAM) CREDIT UNION LTD.
requires by June 1st, 1971

ASSISTANT MANAGER

Requirements:
* Some relevant experience preferred.
* Ambitious to learn.
* Should understand the Dutch language.

We Offer:
* Good working conditions with possible advancement to Treasurer-Manager.
* Starting salary to be discussed in approximate area of $6,500.00 to $7,000.00.
* Additional training available to successful candidate.

Kindly reply in confidence to:
Keith Koke — Box 695 — Chatham, Ontario.

Lenny's Easter Present

"Did you find out if dad is coming home from the hospital this week yet, mom?" asked Sandra, as she entered the livingroom.

"Yeh, mom, what did the doctor tell daddy?" added Lenny, taking off her coat, and throwing it on the chesterfield.

And then Grant, the only son of the Chambers family burst into the room. "Hi mom, school was terrible today. How's dad, is he coming home?"

"Sorry kids," answered mom, "Dad will have to stay one more week but he's doing fine the doctor said. He's not allowed to go home just yet because it was quite an operation he had, you know. Though I guess we can manage one more week without him, eh? I've been thinking, it will mean that dad will be in the hospital for Easter, so why don't you make something for him, to cheer him up? You know how dad loves it when you children make something yourselves. It's a lot nicer than buying a gift."

"Good idea, mom," agreed Sandra. "I already know what I'm going to make. For the girls club I have to work on my flower-arranging badge. I'll make a centre-piece for dad, and I'll show it to my councillor first, so I can get my badge."

"I think dad would love that," mother answered. "But don't forget Sandra, you'll have to pay the expenses yourself, otherwise it's not your gift anymore. Lenny and Grant, what are you two going to make. Any ideas?"

"Well . . . — I guess I . . . Yes, I know . . . I'll buy some construction paper and make a folder for dad, so he can get rid of all his letters. My art teacher will help me probably," replied Grant, but Lenny said nothing.

"What about Lenny?" mother wanted to know, but Lenny shrugged her shoulders, and said airily, "Oh, I don't know, I'll come up with something, I got lots of time, almost a week!"

"I bet your present will be messy as usual," Grant teased. "You always have a low mark for art!"

"So what!" cried Lenny angrily, "just because I hate art doesn't mean that you are smarter than I am!"

"Stop arguing kids," mom said soothingly, "I'm sure that Lenny will make an attractive gift, and it's true, there is lots of time yet."

The following week the three children started to get busy. Exams were over at school, and the Easter holidays had begun.

"It doesn't look much like Easter yet, does it?" sighed mom as she looked through the window and saw the rain making puddles on the road.

"After that long winter it would be nice to see the sun, and to see some spring flowers blooming!"

Sandra said nothing, but a few minutes later put on her raincoat and went outside, through the backdoor, unnoticed by the others. She looked in her wallet, boy, was she ever rich. Three dollars! She had a plan. First she would go to the department store and buy some artificial flowers, for dad's centre-piece. And then she would go to the florist and buy some real flowers for mom. Poor mom, she had been without daddy for two weeks already, some spring flowers would cheer her up. And maybe the florist would have some leaves left, some ferns maybe that wouldn't cost too much, and she could use them for dad's centre-piece so it wouldn't all look so artificial. At the department store she bought three daffodils. They looked almost real; and a small wooden flowerpot. She would stain the wood, and put some soil and gravel in it, and she could ask mom for a small plant. Mom had lots in the house. She would make it a cheerful arrangement. At the florist she had a hard time selecting spring flowers. All the flowers were so pretty, and the store smelled like a greenhouse! Finally she picked a small bunch of bright-red tulips and six daffodils. They wouldn't last too long, maybe only a few days, but she couldn't resist them, and the florist gave her several sprigs of shiny, green leaves and fern. Sandra ran home almost all the way. A few lines of a poem she had heard once, went through her head.

"Then my heart with joy and
pleasure fills,
And dances with the daffodils,"

she remembered. It was true, a few springflowers could brighten up a wet, miserable day.

"Oh Sandra, do I love those!" mother cried as she opened the paper, "that's just what I need now, how did you know?"

"Boy, you must be rich, Sandra," Grant said admiringly, "I only have a quarter left!"

Lenny looked at the flowers, but said nothing and quietly left the room. Now, why did Sandra have to think of that again, why couldn't she have thought of buying mom something? Sandra was always better in everything than Lenny. She was better in sports, better in her schoolwork, better in art, better in music!

"I bet her present for dad will be a lot nicer again than my bookmark!" Lenny thought angrily. She went to her closet and looked at the bookmark. No matter how hard she had tried, it still looked messy. She had drawn a few flowers on it, and coloured them, and printed: "The Lord is my Shepherd" on the paper, but somehow the letters looked uneven and the flowers looked unreal. She could have asked Sandra or Grant to help her, but she was too proud to do that, and she had told mom that her gift for dad would be a secret.

Slowly she went downstairs. The livingroom was filled wuth music. Mom had put her favourite record on the recordplayer. "Were you there, when they crucified my Lord," sang the deep voice of Mahalia Jackson.

"Let's do some singing after supper," suggested mom. "Tomorrow is Good Friday and that's really the best holiday of the year, isn't it children? We remember what Jesus did for us, and how much he suffered for us."

"I like Christmas better," said Grant. "Those pictures in the children's Bible when they put Jesus on the cross, they kind of scare me. I always skipped that page when I was small and looked at the pictures in the Bible."

"You're still small," Lenny sneered, "you're still a baby of eight, you know!"

"Well grandma, you're only ten yourself!" replied Grant angrily, and mother had to be the referee again.

Slowly Lenny went back to her room. She peeked quickly into Sandra's room, and gasped with surprise. Sandra had been working on her centre-piece, and was almost finished. She had spread several old newspapers on the floor, and the room was a mess, but the flower-arrangement was lovely! It looked as if Sandra had bought it in a flowershop! The daffodils made it look very colourful, and from a distance they looked real! A sudden pang of jealousy made Lenny more miserable than she already was. Of course, daddy would like Sandra's gift a lot better than her silly bookmark! Even Grant's folder would be nicer than her gift! Suddenly she made up her mind, and she ran to her bedroom and grabbed the despised bookmark. Quickly she tore it up and threw it in the waste basket. So she wouldn't have a gift for daddy, so what! Better to give daddy nothing, than a crummy bookmark. She could just hear Grant laugh and say: "I told you your present would be messy!" And Sandra would say nothing, but Lenny knew what Sandra would think, and mom would say: "Lenny, why didn't you let me help you?"

Tearing up the bookmark made Lenny feel a little better, and once more she went to Sandra's room to have another look. Sandra had put the arrangement on her desk, and had left the room. Slowly Lenny went to the desk and picked up the centre-piece. Yes, she had to admit, it was a masterpiece. She turned it around to have a better look, and then, suddenly . . . it slipped out of her hands and fell on the floor!!

Lenny looked at the mess at her feet with wide-open eyes, too afraid to even move, and then Sandra entered the room.

"Oh look what you did!!" she cried, when she looked at all the sand and the gravel and flowers on the floor. "Oh mom, come quick, look what Lenny did!!"

Mother came running, and Grant came running and everybody talked at once and everybody pointed an accusing finger at Lenny, who still stood motionless.

"You did that on purpose!" cried Sandra, "You're jealous, that's why you ruined my centre-piece!!'

It was too much for Lenny. Tears started to roll down her cheeks and she turned around and ran to her room, slamming the door behind her. Everything she did always ended up in a disaster, and Sandra really believed that she had done it on purpose. And probably mom too, and Grant of course. Everybody in this house was smarter than Lenny. Oh, she hated it here, why did she have to be so dumb and clumsy? The door of her room opened softly.

"Lenny, I want to talk to you," mom said softly, and she sat down on the bed and patted her daughter on the head. "Did you do that on purpose?"

"Of course not!!" cried Lenny as she looked at mom with a tear-stained face, "I only wanted to have a good look!"

And then, all of a sudden, she started talking to mom, and told her everything. How she had torn up her bookmark, because it was sloppy, how bad she had felt when Sandra came home with flowers for mom, and how awkward and dumb she felt when she looked at Sandra and Grant. "Everybody is smarter than I am," she sobbed miserably.

Mom said nothing, but kept on listening, and finally, when Lenny was finished, she hugged her daughter.

"Lenny, do you know that you are just like me?" she said. "You know, I was a little clumsy too as a girl, and not so good in music and art, just like you! But that doesn't mean Lenny, that Sandra and Grant are any better than you! You are forgetting that Sandra is two years older, and that she has learned a lot at the girls club. You can go next year, and you'll learn just as many things as she did! And you know that Grant is just a born tease, he doesn't mean half of all the things he is saying. He just likes to make you mad! Now, don't worry about your gift for daddy. It's too bad that you tore it up, because I'm very sure that dad would have liked your gift just as well as the other ones. But you have enough time left to make another one, and this time I'm going to help you! Maybe daddy will like our gift even better than the others, because two clumsy people will have made it! Now, dry your tears, I'll talk to Sandra and tell her it was an accident. As soon as you feel better, come back to the livingroom, O.K.?"

Lenny felt very relieved and happy all of a sudden. Imagine, who would have thought that mom had been clumsy too? And mom didn't even think she was silly, mom was really an angel!

When Lenny entered the livingroom ten minutes later, she went shyly to Sandra and offered: "Maybe I can help you to clean up the mess I made?"

"No," replied Sandra, "Mom and I cleaned up already. But I have a good idea. Why don't you help me to put it together again? I'll teach you! And if you have some money left, why don't you pay half of all the expenses I made? Frankly, I'm flat broke after buying those flowers for mom, and if you give me some money, we can tell dad that we both made his centre-piece, and that we both paid for it!"

"That's not fair!" protested Grant, "then Lenny had two presents for dad, one present she makes with mom, and one present she makes with you!"

"Serves you right, you big tease," laughed mom, as she patted her son on his head, and Lenny felt so happy she wanted to sing! Everybody was so nice after all! After supper the family gathered around the piano, and started to sing the family Easter songs, and Lenny thought: "This is the best Easter I can remember, and it's not just because I'll have two gifts for dad, it's because God has given me such a nice family!

B. Hosmar.

Geef Uw

ADRESVERANDERING

steeds tijdig op
aan de
Administratie van

CALVINIST-CONTACT

Vergeet vooral niet uw
oud adres te vermelden!

Good Books

are your reward if you send us a new subscription to Calvinist-Contact (provided the subscription fee is enclosed).

Titles of English Bonus Books:

FOR ONE SUBSCRIPTION:

YOU! JONAH! Poems by Thomas J. Carlisle.

GOOD NEWS FOR MODERN MAN.
The New Testament in today's English version.

THE WEIGHT OF GLORY, by C. S. Lewis.
A selection of addresses given by the famous writer.

THE GIST OF CULTS, by Rev. J. K. Van Baalen.

THE GUN, by John Vriesinga & **THE FLASHLIGHT,** by Jean G. Fisher. These are two great stories for children, which are given together as a premium for ONE subscription.

The following 4 titles are big size hard-cover books (bound in linen):

LIVING IN A NEW COUNTRY, by Rev. T. C. VanKooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

IN THE MIRROR, by Prof. Dr. J. Kromminga.
This book was published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church. The author reviews what this church has done and ought to do.

A PREY TO SATAN, by C. Sluys.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters are people of the Reformed Church in Holland.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp wants to find his lost father. He hides as a stowaway in "The Golden Horn, but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers) all along.

FOR TWO SUBSCRIPTIONS:

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold.
Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this well-known author.

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
Dr. Graham tells why he believes the world is on a collision course — and what this generation can and must do about it.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author tells in this novel how Andrew Connington, pastor of a Toronto church, must bring his natural desire into line with the profession he has chosen.

We also have a number of Dutch titles available, namely:

FOR ONE SUBSCIRPTION:

ARIE EN KATRIEN IN CANADA, door Arie Dof.
Emigranten mijmeringen. Gezonde humor en op de man af. Groot formaat, gebonden boek.

HEL EN HEMEL IN DACHAU, door Ds. J. Overduin.

DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Voila.

DE HUMOR IN DE BIJBEL, door Dr. Okke Jager.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door Prof. J. H. Bavinck.

SPIONNAGE IN DE TWEEDE WERELDOORLOG, door Jac. v. d. Steen.

BILDERDIJK, door M. De Jong en Wim Zaal.

KERKELIJKE KAART VAN NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta.

GROOT ALARM, door C. Baardman.

DAGGELDERS, door J. W. Ooms.

PA BAKKER, door P. Mons.

'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.

MOEILIJKE KINDEREN, door P. W. J. Steinz en 5 andere deskundigen.

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

CITY ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

I would like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada $6.00 per year; for 2 years $11.50.

For the USA the same as for Canada, but in USA currency to make up for the higher mailing cost. Yearly subscription for other countries $6.50, for 2 years $12.00.

Repairing Winter Injury

By EDNA HALLIDAY
Distributed by Central Press Association

THERE will be more than the usual amount of tree care this month due to the recent high winds and the past severe winter.

Weak and dying wood can be detected now and eliminated. Crotches, if not too badly split, can be drawn together with a screw rod and limbs cabled. Any weak limbs that are liable to snap off in storms might better be cut off or braced.

Broken or split branches should be cut flush to the trunk and the cuts protected with an antiseptic tree wound spray or paint.

As shown in the accompanying GARDEN-GRAPH, if a large tree has died and becomes a hazard, it can be cut off three feet from the ground and made into a planter.

To make the planter, as shown, saw off the stump to a flat top. With a Power-Mac or other lightweight chain saw, carve out the inside of the stump several inches deep. Also, make several niches in the trunk at intervals. Fill the top and niches with a good soil mixture.

Vines, such as nasturtium, morning glory, periwinkle, ivy, or lantana, may be planted to cascade down to the ground. Weeping shrubs — like fuschia, prostrate rosemary or annuals — as petunia and geranium — will grow with little attention. The pockets will be ideal places for hens or chickens.

(© 1971 King Features Syndicate, Inc.)